Cutia cu mărgele

Revista Liceului Tehnologic Corbu

Anul IV, nr. 15

www.liceulcorbu.ro

Opis

- *ISTANBUL*
- *Jurnale de călătorie*
- *Povestire a experienței*

Erasmus+

Jurnal de călătorie

- Duminică

După o călătorie obositoare de 22 de ore, am ajuns însfârșit la hotelul nostru din partea asiatică a Istanbulului. Odată ce am terminat cu check-in-ul, am plecat în căutarea unor cafele. Lângă hotel se afla un mic cartier modern plin de restaurante, cafenele și magazine, iar acolo am găsit un mic local italienesc care ne-a satisfăcut nevoile. După o mică plimbare de recunoaștere a zonei, ne-am întors la hotel și ne-am făcut confortabili în camere. La ora prânzului, am coborât și l-am întâlnit pe Fatih, un angajat de la școala parteneră care urma să ne fie ghid culinar pentru toată săptămâna. El ne-a condus înspre un local de kebab din apropiere, unde am dus prima bătălie cu mâncarea turcească. După un festin bine-primit, am început să vizităm mai multe puncte de interes din Istanbul: am explorat și am băgat bani în buzunarul unui magazin de rahat turcesc, am văzut mormintele unor mari sultani, am intrat în prima dintre multele moschei vizitate în acest Erasmus, Süleymaniye Mosque și am admirat turnul Galata (numai pe exterior, fiindcă coada de a intra în el era kilometrică). Drumul dintre toate aceste obiective a fost marcat de trecerea Bosforului folosind tunelul care leagă Asia de Europa. Seara, după o zi lungă de drumeție, ne-am întors la hotel și ne-am bucurat de un somn bine meritat…

- Luni

Luni a marcat prima vizită la școala parteneră Șehit Adil Büyükcengiz, o școală de fete religioasă, unde se nimerise că noi am venit fix în săptămâna examenelor lor. Am avut prima întâlnire cu coordonatoarea proiectului, Emre, o profesoară de engleză care era director adjunct în școală. După ce am făcut cunoștință cu mai mulți profesori din cadrul cancelariei, am mâncat un mic dejun bogat și sănătos în cantina școlii. După aceea, am întâlnit și clasa care urma să lucreze cu noi, o clasă de a 10-a, și pentru a ne cunoaște mai bine, am participat la niște jocuri icebreaker. Amândouă grupele, și românii, și turcii, ne-am străduit să pronunțăm și să reținem numele celorlalți. Totuși, chiar și cu barierele lingvistice, am reușit cât de cât să ne cunoaștem între noi. Mai apoi, o elevă ne-a făcut turul școlii, care mai mult se asemăna cu un labirint, și am văzut numeroasele săli de clasă, nu numai bine dotate, dar și frumos decorate cu desene și picturi pe pereți. Am rămas cu gura căscată odată ce am văzut laboratoarele de fizică și de chimie, sălile de desen și de arabă, biblioteca școlii și multe altele. Un moment unic l-am avut în sala de muzică, unde Luca și Geanina au avut un duet improvizat chitară-voce. După ce turul școlii a fost gata, am mâncat un prânz în cantină care a fost alcătuit dintr-o supă cremă zemoasă și o tocăniță cu legume și orez gustoasă. În restul pauzei de prânz, am stat afară și am socializat mai mult cu elevele școlii, mărind legătura dintre cele două grupuri. Mai apoi, ne-am luat la revedere și am pornit pe drumuri iarăși. Am folosit restul zilei pentru a explora mai mult zona din jurul hotelului, unde am admirat articolele din magazinele de haine, delicatesele din magazinele de dulciuri și chiar și niște instrumente tradiționale dintr-un atelier de muzică.

- Marți

Urmând o trezire agitată, am pornit iarăși înspre școală, unde au fost pregătite pentru noi activități unice. După ce ne-am bucurat din nou de mic dejunul turcesc, am fost duși la o oră de filografie, unde am fost învățați să creem piese de artă folosind numai o bucată de lemn, niște sfoară și câteva ace. Cei mai dibaci dintre noi au și încercat să folosească sârmă de metal în loc de fir de lână. A doua activitate a fost preferata mea: prepararea unui tort de ciocolată. Folosind ingrediente prealese, și băieți, dar mai ales fetele au contribuit la desertul gustos, de care nu ne-am bucurat numai noi, elevii, dar și profesorii. A treia activitate a fost un atelier de poezie, unde fiecare țară a avut oportunitatea să prezinte și să recite opere lirice din patrimonuiul său literar. La sfârșit, am format grupe de români și turci pentru a crea și noi poezii scurte. Am plecat mai devreme de la școală, fiindcă urma să aibă loc Ziua Independeței în Turcia și elevii școlii au scăpat de ultimele 2 ore. La cererea noastră, am fost conduși de către două eleve până la un outlet la câțiva kilometri distanță, unde am pierdut câteva ore și o parte din bugetul nostru personal.

- Miercuri

Aceasta fiind prima zi liberă a noastră, am decis să ne folosim de ea din plin. Primul obiectiv de pe listă a fost palatul Topkaki, ale cărui expoziții le-am studiat cu atenție, de a cărui arhitectură ne-am minunat și de ale cărui grădini și priveliști ne-am bucurat. Pe mine m-au dat pe spate cel mai mult lăculețele și iazurile special amenajate. După câteva ore de explorat curtea plină de istorie și cultură a palatului, am decis să pornim într-o mică călătorie pe Bosfor cu vaporașul. Pe parcursul voiajului, am avut parte de o surpriză: a venit un bărbat din echipajul vaporului cu un papagal pe mână. Ne-a lăsat să facem poze cu el și unii dintre noi au avut experiențe unice (Paul era să rămână fără brățară pe mână, și Vlăduț fără păr în cap). După mai multe poze nostime și niște priveliști care m-au hipnotizat cu totul, am luat autobuzul înapoi spre cazare.

- Joi

Am început ziua de joi vizitând Marea Moschee Camlica, una dintre cele mai noi și cele mai mari moschei din Istanbul. În alcătuirea ei intră muzeul islamic, unde am intrat prima oară, și unde am văzut multe artfacte și părți ale istoriei islamului. Am mai avut parte și de o proiecție minunată care acoperea toți pereții încăperii și povestea într-un mod abstract istoria și viitorul universului în credința musulmană. După aceea, am urcat la partea superioară a structurii, de care am fost profund impresionat. Am explorat grădinile dinăuntrul complexului și ne-am plimbat prin parcul de lângă ziduri, iar după mai multe ședințe foto, am pornit înspre următorul nostru obiectiv: Palatul de vară al Sultanilor. Drumul care ne-a dus acolo a fost o rută unică formată din niște alei strâmte cu privire la Bosfor. Palatul în sine a fost la fel de uimitor ca celălalte palate văzute până în momentul acela (din păcate, nu am avut voie să facem poze mobilei antice a Sultanilor). După ce am luat prânzul, am mers la un centru de excelență pentru elevii performanți ai Istanbului. Acolo am fost toți surprinși de dotările de care au parte

cei speciali aleși. Ei au posibilitatea să se dezvolte personal câteva ore pe săptămână dupe școală, prin activități artistice (pictatul sau sculptura) sau mai intelectuale (crearea de drone sau jocuri video). Înainte de a ne face impresionantul tur al școlii, am luat parte la o activitate pregătită de profesorul care ne găzduia: o cursă cu avioane de hârtie. După ce fiecare și-a făcut cu atenție avionul, le-am lansat pe rând, aeronava origami care a ajuns cel mai departe fiind cea a lui Paul, care a primit o ciocolată și o carte poștală drept premiu. În seara aceea, la hotel, am pregătit materialele pentru ziua de vineri, și am mai făcut și niște cadouri pentru colegii noștri turci.

- Vineri

Vineri a marcat ultima zi în care aveam să ne vedem cu prietenii noștri de la Sehit Adil. Primul lucru pe ordinea zilei a fost să ne lăsăm amprenta: artiștii de printre noi au pictat pe peretele școlii elemente reprezentative României, iar Ștefan a scris un citat și în turcă, și în română (iar cei mai puțin talentați au ajutat cu amestecarea vopselei și s-au jucat pe terenul de fotbal din apropiere). După aceea, ne-am dus în sala de conferințe și fiecare țară și-a prezentat materialele despre școala, localitatea și statul de unde provin. A avut loc ceremonia de acordare a certificatelor, unde le-am dăruit fetelor de la liceu cadourile pregătite ziua anterioară. În ultimele ore împreună, în lipsa profesorilor, grupele noastre au cântat, pe rând, cântece din limba lor, și după ne-am învățat reciproc dansuri naționale (cum ar fi hora, sârba și el meneaito). După o poză de grup, ne-am luat rămas bun, și ne-am dus înapoi la hotel. Înafară de o luptă grea cu bagajele care nu se închideau, tot ce am mai făcut înainte să ne punem la somn a fost să facem niște ultimi cumpărături și să ne mai bucurăm un pic de cartierul din jurul hotelului.

- Sâmbătă

După ce ne-am luat rămas bun de la camerele de hotel care au ajuns să ne fie dragi, am ieșit în fugă și ne-am pus bagajele în autobuz. Ultimele obiective de vizitat au fost frumoasa Moschee Buyuk de pe marginea mării și Moscheea Albastră. Locul în care am vrut să ajungem toți neapărat a fost marele bazar, unde am negociat și am cheltuit ultimii bani pe care i-am avut în buzunare. După ce am mâncat niște senvișuri, la 5 am ajuns în autogară și ne-am pregătit pentru plecare. În timp ce am așteptat, am discutat ce ne-a plăcut, ce nu ne-a plăcut, și cât de bunăăăă a fost mâncarea (deși acest subiect mai mult eu l-am dezbătut, ceilalți fiind sătui și nici nevrând să se mai gândească la Kebab sau Ayran). Însfârșit, la 6, fiecare cărând după el de 2 ori mai mult bagaj decât la venire, ne-am urcat în autocar, și ne-am luat rămas bun de la Turcia și Istanbul….

Țepeș Focșa Raul

Jurnal de călătorie

(Erasmus+25.10.25-01.11.25)

- Ziua 1 – Sosirea în Turcia (Istanbul)

Am ajuns în Istanbul plini de emoție și curiozitate. După o scurtă călătorie cu autobuzul, am ajuns la hotelul nostru - Nur Sena’s House, unde ne-am acomodat ulterior.

Nu am stat prea mult pe gânduri și am pornit în prima noastră peripeție, după micul dejun și prânz, poposim în inima Istanbulului, la Moscheea lui Suleiman, am trecut pe sub podul roman și pe lângă Marea Marmara. Ne-am încântat papilele gustative la bazarul cu dulciuri,am trecut pe podul Atatürk și ne-am minunat de frumusețea Turnului Galata. Prima impresie: o combinație fascinantă între modern și tradițional.

Seara am participat la prima cină din Turcia, observând marea diferență dintre gusturile și tradițiile lor,respectiv ale noastre,din România. Am degustat kebab, baklava și çay (ceai turcesc).

- Ziua 2 –Activități Erasmus+ la școala MİLLÎ EĞİTİMBAKANLIĞI

Toți elevii și profesorii din școală ne-au primit cu zâmbetul pe buze și inimile deschise. Am fost plăcut surprinsă de ospitalitatea turcească și de faptul că prietenia nu are granițe.

Ziua a fost dedicată activităților de proiect. Am participat la diverse jocuri de cunoaștere și la atelierul de poezie,unde am avut onoarea să recit o compoziție proprie despre adolescență. În echipe, am creat atât poezii în limba engleză, care au primit un loc special in sufletul nostru, cât și legături puternice de prietenie.

Spre seară,ne-am relaxat cu câteva ore în care am vizitat atracțiile locale din municipiul Pendik. După cină am pornit spre cazare,unde ne-am pregătit de ziua următoare, plină de multe alte aventuri.

- Ziua 3 – Cultură și gastronomie

Am participat la un atelier de String Art. Este o tehnică populară de artă vizuală în care se creează imagini și modele prin înfășurarea aței colorate în jurul cuielor bătute pe o suprafață, de obicei din lemn. După asta am preparat un tort de ciocolată delicios, din care fiecare dintre noi a degustat. Gazdele ne-au explicat rețeta pas cu pas și multe alte detalii despre gastronomia din Turcia. Fapt după care am fost răsplătiți cu câteva ore de shoping la un mall din apropiere.

- Ziua 4 - Ziua Turciei, o zi specială în călătoria noastră

Miercuri, 29 octombrie – Ziua Națională a Turciei, țara pe care am avut norocul să o vizităm chiar de ziua ei! A fost o zi plină de activități și descoperiri.

După micul dejun, ne-am îndreptat spre Palatul Topkapı, care a servit drept reședință principală și centru administrativ al sultanilor otomani timp de aproape 400 de ani. Am explorat numeroase muzee istorice și colecții fascinante. În sala dedicată armelor am avut ocazia să vedem chiar sabia lui Ștefan cel Mare, un moment care ne-a emoționat profund și ne-a făcut mândri de rădăcinile noastre.
În continuare, am vizitat Moscheea Albastră și Hagia Sophia, două monumente impresionante ce reflectă bogata istorie și diversitatea culturalăa Istanbulului.
Atmosfera din jurul lor era plină de viață – turiști, localnici și copii care purtau culorile semnificative țării: roșu și alb, pregătiți să sărbătorească mândria națională.
După-amiază, am avut bucuria să traversăm strâmtoarea Bosfor – nu o dată, ci de două ori! A fost o experiență unică: vântul ușor, soarele blând și priveliștea spectaculoasă a orașului întins pe două continente. Ne-am simțit ca într-o zi caldă de vară, plutind între Europa și Asia, acolo unde cultura orientală se împletește armonios cu cea occidentală.

- Ziua 5 - O zi de explorare

Datorită faptului că am avut încă o zi liberă, am profitat la maximum de această ocazie și, dis-de-dimineață, am pornit spre diferite atracții turistice din Istanbul.

Am început ziua prin vizitarea Muzeului Culturii Islamice, unde am aflat mai multe despre tradițiile, arta și istoria lumii musulmane. Apoi am urcat spre moscheea de pe dealul Çamlıca Tepesi, cel mai înalt punct al orașului, de unde am putut admira priveliștea spectaculoasă a Istanbulului de la mare înălțime.

Următoarea oprire a fost la Palatul de Vară al Sultanilor (Palatul Beylerbeyi), o clădire elegantă situată pe malul asiatic al Bosforului. Acolo am observat diferențele dintre viața modernă și cea din perioada otomană, reflectate în arhitectură și în stilul de viață al sultanilor.

După vizită, am mai avut puțin timp la dispoziție pentru a explora străduțele din Istanbul și a admira arhitectura detaliată și colorată a clădirilor. Tot în această plimbare am zărit și Turnul Fecioarei (Kız Kulesi), a cărui poveste tragică ne-a impresionat și ne-a făcut să privim orașul cu și mai multă curiozitate.

După-amiază, am participat la un atelier de origami organizat într-un centru de excelență, unde am avut ocazia să ne dezvoltăm răbdarea, creativitatea și capacitatea de concentrare. Activitatea a fost relaxantă și plină de voie bună, un final perfect pentru o zi plină de experiențe culturale și emoționale.

- Ziua 6 – Reflecție și despărțire

Am început activitatea prin realizarea unei picturi. Elemente din spațiul mioritic – Sfinxul, Pietrele lui Solomon, bradul și marea– s-au împletit într-o imagine care a rămas pe peretele școlii partenere din Turcia. Lucrarea reprezintă o parte din sufletul, gândirea și inima elevilor LTC, o semnătură simbolică a prezenței noastre acolo. Ultima zi a fost dedicată evaluării proiectului, prezentarea țărilor, culturilor, localităților și școlilor , dar și pregătirii pentru plecare. Am primit certificatele Erasmus+ și am discutat despre ce am învățat: toleranță, colaborare și importanța diversității culturale.
Ne-am promis să păstrăm legătura și să ne revedem în viitor.

- Ziua 7- Pe malul Bosforului: finalul unei călătorii

Sâmbătă, dimineața, am profitat de ultimele clipe și am făcut o plimbare memorabilă pe malul strâmtorii Bosfor, în apropierea Moscheei Ortaköy. Aerul proaspăt și priveliștea asupra apei ne-au însoțit în acest rămas bun simbolic al Istanbulului și al frumuseților sale fascinante.

Am folosit timpul rămas pentru a explora Marele Bazar, un loc plin de culori, arome și povești. Am plecat de acolo încărcați cu suveniruri, cadouri și amintiri care vor rămâne pentru totdeauna în sufletele noastre.

Drumul spre autogara din Istanbul a fost învăluit într-o atmosferă nostalgică, dar plăcută. Deși ne aștepta un drum lung până în România, fiecare dintre noi era bucuros că mai puteam petrece puțin timp împreună, savurând ultimele momente din această experiență extraordinară.

Geanina Ciucanu

Jurnal de călătorie

În prima zi a proiectului Erasmus+ am plecat spre autogara Filaret din București entuziasmat și cu o mulțime de întrebari ce așteptau un răspuns de la mine. Drumul a fost unul lung si puțin obositor dar am rămas plăcut surprins de condițiile în care ne-am deplasat.

După o noapte în care am mers continuu am ajuns la cazarea noastră din Istanbul, în partea asiatică. Hotelul care ne-a fost casa pentru 5 zile a fost minunat. Puțini obosiți nu n-am dat bătuți, Duminică am început ziua cu o cafea într-un local minunat, am luat prânzul la o locație specifică cu kebap, airan, si o mica atenție dulce la final să ne facă ziua mai bună. De asemena am vizitat Moscheea lui Suleiman, capelele mortuare ale sultanului și a soției lui și am admirat orașul de pe podul Ataturk.

Luni a fost cea de-a 3 a zi pentru noi, am vizitat școala care surprinzător era doar pentru fete. Am purtat o discuție cu persoane din conducerea școlii despre sistemul lor de învățământ care este diferit față de al nostru. N-am jucat și am socializat cu fetele din clasa a 10 a auzind o mulțime de curiozități despre școală, oraș și tradiție.

Următoarea zi am participat la atelierele de patiserie și filigrafie. Am făcut două torture pe care l-am și mâncat iar mai apoi am învățat arta străveche a filigramului, o experiență plină de cultura și nevoide de îndemânare. Iar restul zilei a fost dedicat mall-ului în aer liber care ne-a oferit liberatea de a vedea si interacționa cu peste 150 de magazine ale celor mai mari brand-uri.

Miercuri a fost o nouă zi de vizitat, uimiți de câte curiozități ascunde palatul Topkapi și de viața sultanilor am mers la Basilica Albastră. Însă ziua a fost lungă si nu s-a încheiat așa de repede, am avut parte de o plimbare cu vaporul pe Bosfor, poze cu papagalul și o priveliște de neuitat.

Joi a fost o zi interesantă, am vizitat Muzeul Culturii Islamice, un loc care reușește să arate mii de ani de credință în câteva săli bine organizate. Am stagnat și la palatul de vară al sultanilor pe malul Bosforului. Am încercat să mă pun în pielea sultanilor la acea vreme și să îmi imaginez ce viață frumoasă duceau. Ziua s-a încheiat cu un tur al centrului de excelență care ne-a lăsat cu gurile căscate pe toți.

Ultima zi la liceul din Turcia a fost una grea, momentul despărțirii. Am avut parte de o ceremonie așa cum nu ne așteptam și abia atunci am realizat cat de repede a trecut timpul. Ne-am împărțit cadouri si ultimele cuvinte si urări înainte de a nu ne mai vedea, niciodată poate. Totuși noi nu am plecat fără să ne lăsăm amprenta, am pictat un perete al școlii, lucru care ne-a legat de Turcia.

În ultima zi, cu toate ca plecam spre casă am profitat la maxim de timpul rămas până să mergem la autogară, Moscheea lui Baiazid al II lea a fost ultimul obiectiv vizitat însă am dat o fugă până în bazar ca să nu venim cu mâna goală. Seara am plecat înapoi spre România alături de aceași șoferi de încredere cu care am ajuns să vedem magnificul „Constantinopol”.

Bloj Paul

Jurnal de călătorie

În prima zi, după un drum lung, ne-am cazat la un hotel de pe parea asiatică. Fără să ne gândim, am mancat boierește și ne-am apucat de vizitat tot ce se putea, începând cu tunelul de 14km pe sub mare, Moscheea lui Suleiman cu capelele mortuale ale lui si soției acestuia, Turnul Galata ,podul Ataturk și altele.

În a doua zi, am viziat școala parteneră, elevele acestuia ne-au facut turul lui, acesta fiind unul extrem de încapator, după care am facut niște joculețe de spargere a gheții, iar in final am compus niște poezii in grupe, lucru ne ne-a ajutat mult să ne cuoașteam.

În a treia zi, am participat la niște activitați extraculiculare, prima constând în facerea unor forme cu ajutorul unor cuișoare bătute in lemn apoi legate cu ață, apoi am fost la ora de patiserie unde am gătit un tort.

În a patra zi, am continuat explorarea ,și am vizitat Hagia Sofia și Basilica Cisterna, după care am continuat cu Basilica Albastra, o plimbare pe Bosfor și Turnul Fecioarei.

În a cincea zi, am poposit la Muzeul civilizației Islamiste, unde am invațat despre istoria lor și am fost uluiți de un joc de lumini.
În ultima zi, ne-am luat rămas bun de la școala parteneră prin niște filmulețe despre activitățile făcute împreună și învățându-ne unii pe alții dansuri tradiționale.

Cu încredere în suflet pot spune ca acestă experiență a fost una din cele mai frumoase din viața mea, clar aș repeta-o și o recomand oricărui elev din Liceul Tehnologic Corbu.

Dandu Nicolae-Vlăduț

Jurnal de călătorie

Duminică:
Prima zi în Istanbul, prima perspectivă asupra orașului, chiar din zorii zilei, când soarele abia se ridica peste Bosfor. După o lungă și obositoare călătorie, de aproape 24 de ore, am ajuns.
Am mers la hotel, ne-am luat camera care urma să ne fie casă pentru următoarele 6 zile, iar mai apoi am plecat să explorăm.
Prima oprire: Bazarul de condimente. Acolo am simțit cu adevărat pulsul Istanbulului – culori, mirosuri. Un amestec de arome în adevăratul sens al cuvântului. Am încercat diverse sortimente de rahat și bomboane, deci pot spune că am simțit gustul Turciei încă de la începutul aventurii.

A doua oprire a fost la Moscheea Suleymanyie, una dintre cele mai mari din orașul Istanbul. Am admirat arhitectura exterioară, apoi am pășit înăuntrul ei, care m-a impresionat pe deplin. Imensă, impunătoare, dar în același timp cu o atmosferă foarte liniștitoare.

Cea de-a treia oprire a fost la Turnul Galata, însă până acolo am văzut și Apeductul Valens, despre care am aflat că a fost construit pentru a duce apă în Constantinopol. E incredibil cum ceva atât de vechi rămâne atât de prezent în viața de zi cu zi a orașului.

Turnul Galata m-a impresionat prin înălțimea sa. Străzile din jurul lui erau pline de viață. Cu zidurile lui groase și priveliștea superbă, mi-a amintit de câte istorii au trecut peste orașul acesta.

A fost o duminică plină, dar același timp calmă, ca o introducere atentă în Istanbul – o promisiune că urmează zile și mai intense.

Luni:

Astăzi am început ziua altfel: nu cu monumente, ci cu oameni. Am vizitat o școală de fete , cu aproximativ 1500 de elevi, unde ne-au întâmpinat directorul și cei trei directori adjuncți. Clădirea era luminoasă, plină de culoare și de o atmosferă caldă, simplă și sinceră.

Am intrat în mai multe clase, iar elevii ne-au privit curioși și zâmbitori pe holurile școlii. Se simțea o disciplină blândă, dar și o naturalețe în felul în care își petreceau timpul. Se vedea că se simt ca acasă în școala lor.

Cel mai mult m-a impresionat sala de fizică. Pereții erau acoperiți cu picturi tematice – formule, schițe de experimente – care transformau încăperea într-un mic laborator de creativitate. M-a surprins și echipamentul lor modern, bine organizat, care arăta cât de mult pun accent pe educație practică.

Astăzi n-am descoperit Istanbulul prin clădirile lui, ci prin tinerii lui. Și mi-am dat seama că un oraș e plin de viață nu doar datorită trecutului, ci și datorită celor care îi modelează prezentul.

Marți:

Azi a fost o zi plină de creativitate. Am participat la mai multe ateliere, iar fiecare mi-a lăsat câte o amintire aparte. Primul a fost cel de artă, unde am învățat să facem tablouri cu ață. Modelul era format din cuie bătute într-o placă de lemn, iar noi trebuia să înfășurăm ața în forme precise, răbdătoare, până apărea imaginea finală. A fost surprinzător cât de relaxant poate fi acest tip de lucru manual și cât de bine arată rezultatul, chiar dacă la început m-am întrebat dacă voi reuși.

Apoi am trecut la atelierul… delicios. Profesoara de patiserie ne-a învățat cum se decorează un tort, cum se lucrează cu poșul, cum se întinde crema uniform și cum se transformă o prăjitură obișnuită într-una de vitrină. A fost distractiv și foarte dulce.

După activități, am petrecut timp cu elevii turci – am vorbit, am râs, ne-am povestit lucruri despre școală și despre orașele noastre, în drum spre mall.

O zi care a îmbinat perfect creativitatea, socializarea și puțin timp liber.

Miercuri:

Fiind Ziua Turciei, orașul avea o vibrație specială: steaguri, oameni pe străzi, energie de sărbătoare. Noi am profitat de această ocazie ca să vizităm mai în profunzime marile comori ale Istanbulului.

Prima oprire: Palatul Topkapi. L-am explorat în întregime, plimbându-ne prin curți pline de istorie, camere decorate cu ceramică uimitoare, holuri unde sultanii au luat decizii care au schimbat lumea. Mi-a plăcut sentimentul că fiecare colț are o poveste – despre putere, artă, viață de curte, ritualuri și mistere. Dar cel mai important, am avut ocazia să vedem sabia lui Ștefan cel Mare.

Apoi am ajuns la Moscheea Albastră, una dintre cele mai frumoase construcții religioase pe care le-am văzut vreodată. Interiorul ei, cu mozaicurile albastre și lumina filtrată prin ferestre, te face să vorbești mai încet, ca și cum ai păși într-un spațiu sacru care respiră liniște.

După toate aceste vizite am pornit într-o croazieră pe Bosfor. Vântul, apa, podurile, casele de pe mal, siluetele clădirilor… totul părea desprins dintr-o carte ilustrată. Am făcut o mulțime de poze, dar cel mai frumos a fost momentul în care m-am oprit din fotografiat ca să privesc pur și simplu. A fost o priveliște de care nu m-aș sătura niciodată.

Joi:

Dimineața de joi a început cu o lecție despre trecut. Am vizitat Muzeul Civilizației Islamice, un loc în care timpul pare să curgă altfel. Expozițiile, luminile discrete, obiectele vechi, manuscrisele și modelele arhitecturale mi-au arătat o lume bogată, rafinată, plină de simboluri. A fost ca și cum m-aș fi plimbat printre fragmente de cultură, artă și știință, toate puse laolaltă într-un muzeu care respiră istorie.

La scurt timp după aceea, am ajuns la Moscheea Çamlıca. A fost, fără exagerare, una dintre cele mai impresionante experiențe ale călătoriei. Moscheea este imensă, elegantă, luminoasă – iar priveliștea de sus, de pe dealul Çamlıca, te lasă fără cuvinte. Orașul se întindea în fața noastră ca o mare de clădiri, poduri și cupole, iar vântul adia ușor, făcând totul să pară ireal de frumos.

Apoi am mers la Palatul de Vară al sultanilor, un alt loc care îți taie respirația prin arhitectura lui bogată și prin atenția cu care fiecare detaliu a fost creat. Saloanele aurite, tavanele pictate, grădinile elegante – toate m-au făcut să-mi imaginez cum arăta viața acolo, într-o altă epocă.

În aceeași zi am ajuns și la Turnul Fecioarei, mic și misterios, ridicat în mijlocul apei. A fost o atmosferă aparte. Liniștea mării, legendele turnului și privirea către țărmul Istanbulului au creat un moment care m-a făcut să simt orașul dintr-o altă perspectivă.

După ce am mâncat, seara a continuat într-o direcție complet diferită: tehnologie și educație. Am vizitat un centru de excelență, unul dintre cele mai bune din oraș, unde învățau elevi de toate vârstele. Atmosfera era primitoare, iar profesorii, în special cel care ne-a însoțit , au fost extrem de deschiși și atenți cu noi.

Acolo am avut parte de două experiențe neașteptate și foarte distractive:
– am învățat să construim avioane F-16 din hârtie, cu aripi perfect pliate.
– am testat ochelarii VR, care ne-au transformat camera într-un spațiu virtual plin de surprize.

A fost o zi completă, plină de contraste plăcute: de la spiritualitate la istorie, de la arhitectură la tehnologie modernă. O zi dintre acelea pe care nu le uiți ușor.

Vineri:

Această zi a avut un aer aparte, un sentiment subtil că ne apropiem de finalul călătoriei. Toată lumea era veselă, dar cu o urmă de nostalgie în priviri, ca și cum ziua purta deja umbrele despărțirii.

Dimineața am petrecut-o într-un mod special: am pictat muntele Ceahlău, Sfinxul și florile de colț pe unul dintre pereții școlii. A fost modul nostru de a lăsa o amprentă, o amintire frumoasă din cadrul programului Erasmus. În timp ce pictam, mă gândeam că peste ani alți elevi vor trece prin acel loc și vor vedea desenul nostru, fără să știe neapărat cine suntem, dar simțind poate bucuria cu care a fost creat.

Apoi a avut loc festivitatea de acordare a certificatelor. Fiecare țară și-a prezentat proiecte: informații despre locurile de unde venim, despre școlile noastre, despre cultura noastră. A fost interesant să vedem cât de diferiți, dar și asemănători suntem și totuși cât de bine ne-am potrivit pe parcursul săptămânii.

După ceremonie, am mai petrecut timp cu elevii turci, iar despărțirea a fost mai grea decât ne-am imaginat. În doar câteva zile, se creaseră legături sincere, prietenii care nu țin cont de distanțe sau limbi. La fel de emoționantă a fost și relația cu doamna director adjunct, care ne-a fost alături în toate zilele, atentă, răbdătoare și mereu pregătită să ne ajute.

A fost o zi plină de activități, dar și de emoție – o zi în care am simțit cu adevărat că un proiect Erasmus nu înseamnă doar vizite, ci și oameni, legături și amintiri care rămân.

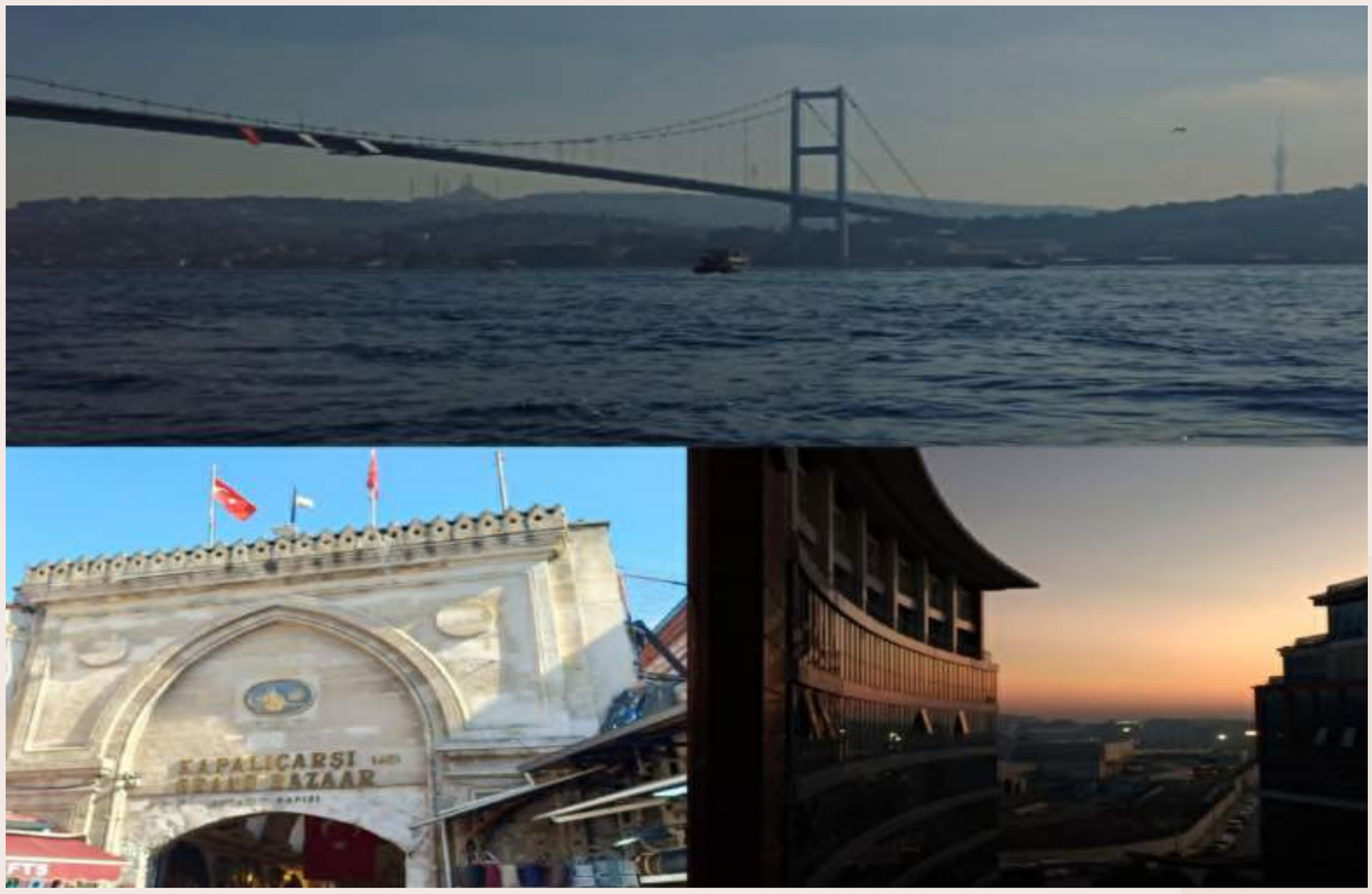
Sâmbătă:

Aceasta a fost ziua despărțirii, cu un amestec de liniște, oboseală și nostalgie. Dimineața am luat micul dejun, încercând să ne bucurăm de ultimele momente împreună. Apoi am părăsit camera de hotel, care devenise pentru o săptămână un mic cămin al nostru, locul unde ne întorceam în fiecare seară cu povești, fotografii și râsete.

Înainte de plecare am mers pentru ultima dată pe faleza Bosforului. Aerul rece, pescărușii, mirosul de apă sărată și zgomotul vaporilor care treceau ne-au însoțit ca un fel de salut final al orașului. A fost un moment în care am privit totul cu mai multă atenție, ca și cum am fi încercat să memorăm fiecare detaliu.

Apoi am vizitat Marele Bazar, un labirint de culori, voci și miresme. Printre covoare, ceramică, bijuterii și condimente, am mai lăsat câțiva bani, dar mai ales am luat cu noi amintiri și mici suveniruri care să ne aducă Istanbulul acasă.

Spre seară am ajuns la autogară, cu bagajele pregătite și inimile puțin apăsate. Când am urcat în autocar, am simțit cu adevărat că aventura noastră se încheie. Drumul spre casă a marcat sfârșitul unei experiențe minunate, trăite în cadrul programului Erasmus în Turcia, o săptămână plină de descoperiri, prietenii și momente care nu se uită.

Programul Erasmus ne-a oferit șansa de a învăța altfel: prin locuri noi, oameni noi și situații reale. Această săptămână în Istanbul a fost o lecție despre diversitate, colaborare și deschidere. Ne-am întors acasă mai bogați în experiențe, mai curioși și mai încrezători în lumea din jurul nostru.

Ioana Bârsan

Jurnal de călătorie

Orice călătorie înseamnă un mod de a descifra lumea, mersul, lucrurilor, de a cunoaște. Orașul a fost mereu o atracție fascinantă. Când spui Turcia, de fapt te gândești la Istanbul. Îl știi din filme, din cărți, dar alta e să îl vezi în realitate. Numele orașului e străvechi. În antichitatea greacă era Byzantion, apoi Constantinopol. Pentru o perioada a fost capitala imperiului roman de răsărit. E o arie de șapte coline. Turcii au construit pe fiecare colină câte o moschee. Istanbul este cea mai mare concentrare urbană a Turciei și singurul megalopolis din lume întins pe două continente. În vechile texte românești, orașul era numit Țarigrad, Stanbul, Stambul, Înalta Poartă sau Poarta.Astăzi, și-a pierdut identitatea de capitală a Turciei, dar rămâne cel mai mare centru economic al țării. Populația lui e aproape cât cea a României. Cea mai mare parte a cartierelor sale se găsesc pe pintenul din extrema sud-estică a Europei, despărțită de cele asiatice prin Marea Marmara și Strâmtoarea Bosfor. Pe partea europeană, golful adânc Cornul de Aur desparte cartierele europene în două sectoare: vechiul Constantinopol, la sud, și Orașul Nou la nord, cu cartierele Karaköy (Galata), Beyoglu (Pera), Katabaș, Taksîm, Beșiktaș, Ortaköy și altele mai noi, întinse în adâncul uscatului sau de-a lungul Bosforului. Peste ape, pe malul asiatic, se află vechiul Scutari (Üsküdar), cu o seamă de alte cartiere mai noi, întinse pe țărmul Mării Marmara, spre sud și pe cel al Bosfor-ului. Pe malul asiatic era și cartierul Pendik. Acesta se află în regiunea istorică Bitinia, la o distanță de 42 de kilometri de centrul istoric. E o lume, în altă lume. Acolo, am ajuns cu autobuzul, plecând din București, într-o duminică. Am avut parte de un răsărit de soare, pe Podul Halic. Cornul de Aur și-a arătat măreția, scăldat de răsărit. Odată trecut podul, am început să admirăm siluetele de sticlă ale construcțiilor contemporane, mărețe, impunătoare, impresionante. Lângă ele, turlele moscheelor. Am ajuns la complexul rezidențial, unde am fost cazați. Păream că facem parte dintr-un bloc de garsoniere.

Cum foamea a început să ne dea târcoale, am avut o primă oprire la o cafenea, cu iz de bibliotecă. Aici am intrat într-o atmosferă italiană, prin gustul cafelei, a croissantelor, a muzicii. A fost relaxant și impresionant. Mintea noastră a început să se rotească între valorile europene și cele asiatice, între istorie și prezent. O scurtă plimbare, prin centrul nostru, ne-a arătat că orașul e viu, tânăr, are parfum de vechi și nou.Am reușit să despachetăm. Ne-am luat apă, am reușit să facem comparație cu alimentele din magazinele lor, cu ale noastre. Am văzut ce putem lua pentru acasă.

Ne-am exprimat două dorințe: kebab și centrul istoric. Turcii își îndeplinesc cu zâmbetul pe buze, orice dorință. Sunt atenți, zâmbitori. Am fost purtați spre un mic restaurant. Acolo, am fost curioși să degustăm mâncarea specifică turcească. Am dat peste picant, gura îți lua foc. O puteai stinge cu a i ran ori iaurt cu mentă. Înainte de a primi meniul principal, masa s-a umplut cu numeroase farfu r ii : salată, roșii, ardei iute, ori năut, turte. Te poți sătura doar cu acestea. Apoi, au apărut platourile cu carne. Aici opiniile au fost împărțite; fiecăruia i-a plăcut altceva. Am învățat că pentru a nu risipi, e bine să luăm câte doi un platou. Finalul apoteotic a aparținut cataifului deosebit de dulc e . A poi din nou călători, în traficul infernal, de week-end al mare lui oraș. Pentru a scurta drumul, șoferul ne duce pe sub tunelul de sub mare. Nu știe engleză, dar Google translate devine o aplicație care șterge barierele lingvistice. Din tunel, reținem: yavaș , ceea ce înseamnă cătinel .

Avem primul impact, cu socoteala de acasă care nu se potrivește cu cea din târg. Ne poartă pe străz . Prima oprire la Moscheea lui Suleiman. Clădirea construită după îndrumarea celebrului arhitect Mimar Sinan . Are o poveste spectaculoasă ca și a sultanului care a ctitorit-o. Arde la 1600, cutremurul din 1766 îi deteriorează cupola, pe timpul Primului Război mondial e folosită ca depozit și explodează o grenadă, ceea ce provoacă un alt incendiu. Noi vedem construcția restaurată de la 1956. Curtea moscheii este una excepțională fiind decorată cu coloane de marmură, granit, porfir și peristil. La cele patru colțuri ale curții se află cele patru minarete. Tot în curte, în spatele moscheii, se află două mausolee unde sunt îngropați sultanul Soliman I , sultana Hurrem , sultana Mihrimah , sultanul Soliman al II-lea , sultanul Ahmed al II-lea și fiica sultanului Mustafa al II-lea . De asemenea, tot aici se află și mormântul arhitectului Sinan , cel care a proiectat planul moscheii. Datele le aflăm citind informațiile. Curtea exterioară ne oferă și perspectiva asupra Bosforului. Cum în primăvară, Ștefan plănuia obiectivele, în Bastionul Pescarilor, din Budapesta, acum nu sărim momentul . Îl imortalizăm: Darius și Ștefan viitorii absolvenți, împreună cu cele două profe. Deschidem obiceiul pantofilor: de câte ori ne desculțăm să intrăm în moschei, avem grijă să avem încălțămintea cu noi. Apare teama să nu rămânem desculți, în Istanbul. T recem pentru a doua oară pe sub Apeductul lui Valens . Prima oară l-am întrezărit mergând spre Moscheea lui Suleiman. E o construcție impresionantă care a ajutat la alimentarea cu apă a orașului.Arcade vechi, te fac să te întroci în timp, chiar dacă tu treci pe acolo în mașină. Apoi ajungem pe strada ce te duce la Turnul Galatei. Urcușul prin cartierul Galata până la turn este anevoios, din cauza pantelor foarte înclinate și a aglomerației. Ca să vezi panorama, ar trebui să stai la o coadă de trei ore. Exclus. Nu vrem de la noi imposibilul. Vrem o înghețată, dar nu găsim ceva care să ne aline setea. E foarte cald, mult peste ceea ce ne-am așteptat sau am lăsat acasă. Vedem podul Galatei, Podul Ataturk . Trecem pe lângă stadionul echipelor de fotbal reprezentative, vorbim despre Hagi, Palatul Dolmabache . Avem oprire la bazarul de condimente. Aromele fascinante de scorțișoară, chimen, șofran, mentă, cimbru și orice alte plante medicinale și condimente imaginabile umplu aerul, chiar înainte de a intra în bazarul de mirodenii. Mirosul puternic din aer adaugă mult la vivacitatea spațiului și îl face mai captivant. Între timp degustăm ceaiuri de plante, rahat, bomboane. E un spațiu exotic care te face să te simți altfel. Și admiri marea, de departe, din microbuz. E aglomerat și nu găsești loc de parcare. Pentru o doză de nou, șoferul ne lasă în preajma pieței Taksim . E una dintre cele mai simbolice și vibrante zone ale Istanbulului, oferă vizitatorilor o experiență unică. Această piață emblematică deține un loc special în inimile localnicilor și ale vizitatorilor, oferind un amestec perfect de istorie, cultură și modernitate. Pe măsură ce explorezi această zonă plină de viață, vei fi captivat de farmecul și energia sa unică . E centrul, are un monument prin care e marcat eroul lor național, un omagiu națiunii și spiritului ei. Aici rezolvăm și problema cartelelor, mâncăm înghețată. Învățăm să ne bucurăm de mers, de oraș, de gălăgie. Și ziua întâi a sosirii noastre se încheie, acasă.

Luni, 27 octombrie, acasă e vacanță. Cei 10 temerari, însoțiți de cele două profesoare merg la Școala SEHIT ADIL BUYUKCENGIZ ANADOLU IMAM HATIP LIESI. Urcăm dealul, de la hotel, spre locație. Nu e departe, dar temerarii liceeni obosesc. Nu au deprinderea de a urca., de fapt de a face efort fizic. La școală ajungem, în jurul orei 9,00. Începem cu micul dejun, la o cantină imensă. Pe ziduri alimente, cu ceea ce conțin. Înveți chimie, fără să vrei. Îți iei singur mâncarea, e cu autoservire și afli că tot ceea ce ai luat se mănâncă. Nimic nu se risipește. Cei care nu consumă de pe platouri, sunt pedepsiți: fac curățenie la cantină. Oricum după ce ne-a impresionat intrarea în școală, ca la hotel, spațioasă, elegantă, cu canapele și birouri cu ziduri mari, transparente, acum ne impresionează spațiul cantinei. E larg, astfel încât elevii mănâncă pachețele de acasă sau socializează.

Ne ducem, în sala de conferințe. E un spațiu amplu. Aici ne întâlnim cu directorii școlii. Sunt 4 adjuncți și un director plin. Vorbim despre sistemul românesc de învățământ, despre examene. Aici, astăzi au examen toată școala, între 9 și 10, la arabă, toate elevele, indiferent de clasă. Apoi de la 11-12, au audițiile. Ne aflăm în perioada lor de evaluare. Elevii noștri conștientizează importanța studiului, notelor, implicarea. Apar apoi discuții despre distanță, călătoria noastră. Stârnim mirare, legată de ce puțini suntem, de unde venim, dar ce multe proiecte avem. Scoatem din pălărie, nu numai engleza impecabilă a elevilor, dar și toate proiectele noastre : Film making , Healthy living, acreditările, învățarea limbii chineze, prin engleză și certificatul de școală europeană. Ștefan are o replică de milioane. La întrebarea directorului, dacă tricourile pe care le avem sunt ale școlii, copilul spune, fără lipsă de modestie, doar școlile care Se respectă poartă uniforma, ca pe o identitate. Sună într-un mare fel, chiar și pentru ai noștri! Apoi ne preia Dilara , o adolescentă de 16 ani, care ne poartă prin școală. Ne întâlnim cu elevi și profesori. Zâmbim, salutăm, învățăm răbdarea și exersăm politețea. Ne prezintă toate spațiile lor de învățare: cabinete, laboratoare, sala de sport. biblioteca, sala de muzică, sala de arte plastice, sala de rugăciune. E o poveste despre spații și loc de studiu. Ne plac unele dintre ele, comparăm cu ceea ce avem noi. La sala de muzică, avem parte de surprize plăcute. Profesorul ne introduce în lumea cântecelor lor tradiționale. Geanina ia chitară și acordurile melodiei: Și totuși există iubire, se fac auzite. Glasul ei limpede ne dă o stare de bine, dar și aduce un sentiment de mândr ie. Se naște orgoliul și în Luc a. Ia chitară și fără nicio repetiție, asemenea fluxului și refluxului apei, avem un duet: Riptide . E o încântare. Experiența o vom retrăi în magazinul de muzică. Acolo intrăm, și încercăm instrumente, tradiționale, moderne, diferite tipuri de chitare, cu grifuri interesante. Celor doi , li se va alătura și Raul care va încerca acorduri de pe o partitură digitală. E un mod de a dovedi că telefonul e un instrument de lucru modern și accesibil. Între cele două examene, au loc exercițiile de spargere a gheții, în sala mare de festivitate. În cerc, ne jucăm cu o minge de hârtie. Ne spunem prenumele și vârsta. Apoi dansăm ca să ne mișcăm și să ne cunoaștem. Nici nu ne-am imaginat ce poate deveni o rolă de hârtie igienică. Ți se dă și rupi, două, trei, patru, bucăți, câte vrei. Apoi, ești provocat să spui despre tine atâtea detalii/ calități, câte bucăți ai. Exersezi engleza. Cei care au pasiuni comune, discută în grupulețe mici. La finalul zilei, când sunt întrebați ce au ținut minte, apar opinii interesante. Dorina și Geanina evidențiază faptul că: prietenia apare oriunde și oricând, că nu are limite, că limba nu e o piedică în a-ți face noi prieteni. Paul vorbește despre încrederea în sine. Raul subliniază că nu e bine să avem prejudecăți, să nu ne lăsăm pradă constrângerilor, să fim mai deschiși la minte. Despre ieșirea din zona de confort, vorbește Darius. Ștefan și Vlad fac portretul fetelor, observând că sunt extrem de prietenoase, extrovertiți, comunicativi. Despre noi, observă că am reușit să facem față provocărilor. Luca se încurajează: să aibă mai multă încredere în el. Ioana-Teodora evidențiază ideea că dacă noi suntem deschiși la minte și ei ne tratează la fel. Noi suntem cei care punem inutil bariere. Trebuie să le învingem. Ioana –Alexandra vorbește despre puterea celor mulți, implicare și elemente creative despre care nici noi nu credeam că le avem. După masa de prânz, jocurile se mută în curtea școlii. Inițial ne distrăm găsim cuvinte

comune: ceai, ciorbă, cafea, haide, iatac sunt doar câteva dintre cuvintele pe care româna le folosește. Apoi completăm propozițiile: mă numesc…./ benim adim …, am 15 ani/ on bes yasindayim . Gheața spartă le fac pe cele două profesoare romînce să părăsească zona. Încep alte jocuri: piatră/foarfece/hârtie. Cine câștigă spune la urechea celui pe care l-a învins un cuvânt, acesta îl rostește cu voce tare. Dacă a câștigat trebuie să îl mimeze. Timpul se scurge . Intrăm la o altă activitate. E despre poezie. Elevele turce au pregătite recitări, în turcă. O fac cu artă și implicare. Pe un slide apare poetul, poezia. Si apoi pe altul vin detalii legate de temă, elemente de c onstrucție, sursă de inspirație. Cunoaștem poeți turci: Vatan , Zyia Pasha , Nazim Hiskmet , Karacaoglan . E despre patriotism, rolul femeii în societate, iubire, diferențe sociale. Noi avem filmulețele prin care prezentăm pastelurile de toamnă, cu Coșbuc, Goga, Alecsandri. Recităm, inclusiv o creație proprie-Geanina, dar și Radu Gyr. E multă emoție și mândrie, la fiecare parte. Apoi urmează o activitate pe echipe. În grupe de 4, câte doi din fiecare țară. Se scriu poeme: despre Istanbul, călătorie, toamnă și iubire. Răsplata e dată de aplauze. Și iată cum ziua de luni se termină, evident pentru noi la cină și plimbarea printre cafenelele vibrante.

Marți, 28 octombrie, ni se spune că e o zi mai scurtă. Începem la fel: drumul costiș spre școală, micul dejun, apoi lucru pe ateliere. Profesorii au discuții despre examene, currriculă, mod de predare, metode de lucru. Împărtășim experiențe. Observăm. Elevii inițial merg singuri la atelierul de filigran. Apoi ne alăturăm și noi. Apar discuții despre tehnica filigramului. Este o tehnică de prelucrare a metalelor prețioase, precum argintul, în care fire subțiri sunt răsucite, ondulate și sudate împreună cu mici sfere (granule) pentru a crea modele complexe, asemănătoare dantelei. Denumirea provine din limba latină, de la "filum" (fir) și "granum" (grăunte/bob), referindu-se la firul metalic și la bobițele de metal folosite. Este o tehnică foarte veche, cu urme descoperite în Mesopotamia datând din jurul anului 3000 î.Hr. Ca materiale se folosesc în principal fire subțiri de argint, dar și alte metale prețioase. E un proces de răsucire, îndoire a unor fire, pe un model dat, pentru a forma un cadru. Se obțin ornamente și bijuterii. Pentru noi au fost pregătite niște modele. Pe o scândură tăiată dintr-un lemn, au fost bătute, la 5 cm distanță, niște cuie mici. Ele vor fi legate cu ațe., fie din cui în cui, fie aleatoriu, ca o plasă. Îndemânoși, elevii noștri termină repede niște inimi. Ajungem și noi. Ni se arată a treia tehnică, cu fir de sârmă. Din 10 în 10 cuie, de trei ori, ajutați de șurubelniță umplem modelul. Avem modele mai complexe: laleaua-simbolul lor național. Se folosesc mai multe culori. Paul se dovedește a fi deosebit de răbdător. Reușește să umple o frunză. Pentru noi, au fost pregătite două pumnale. Facem glume că dacă nu putem duce sabia lui Ștefan acasă, măcar un pumnal. În atelier au machete diverse, pe suprafețe diverse, de la lemn, la catifea. E un mod prin care și elevii noștri, la orele de educație tehnologică, ar putea fi puși la treabă. Apar discuții despre simbolurile românești. Vorbesc despre înscrisurile de pe cămășile naționale și de pe ouă. Liniile drepte orizontale, cusute pe ii, sugerează moartea, întreruperea unei etape a vieții omului, pe când liniile drepte verticale, viața. Liniile ondulate ușor ne trimit cu gândul la apă, la curățenia și purificarea pe care le aduce ea, iar copacul sau ramurile simbolizează trăinicia și viața durabilă, renașterea an de an. Spirala reprezintă eternitatea, trecerea timpului, un semn universal al vieții și perenității sale, al energiei. Acest simbol se folosește încă din perioada culturii Cucuteni. Sursa de viață este redată prin intermediul spiralei, simbol al fecundității. Poate fi și semn dual, masculin-feminin, întuneric-lumină etc. Crucea reprezintă credința omului în Dumnezeu, însăși croiala iei având forma crucii. Simbol al vieții și fertilității, oul de Paște are înscris: crucea-jertfă și eternitate, linia-viața și sănătatea, spirala-soarele, evoluția, dintele-muntele, meseria, etc. E despre identitate culturală. Dialogul se naște din neant și este ilustrat cu fotografii despre net. Cine știe să spună povești, o face… Avem un alt atelier. Aici aflăm despre felul în care școala își deschide porțile comunității. Există un părinte voluntar, o mămică. Dumneaei vine zilnic și predă ore de gătit. E un spațiu lipsit de pretenții: masă, acoperită cu sticlă, un aragaz, la care doar mama lucrează, un dulap cu diverse ustensile, frigider. La noi, așa ceva ar închide școala. Mama ne predă, cum să facem tort. E pentru a sărbători ziua Turciei. Avem două blaturi din comerț. Îl secționează pe primul. Ne dă creme, mascarpone, fructe, fulgi de ciocolată. Se mixează, cu poșul se pune crema, se adaugă fructele, iar băieții care au vrut să fie ei bucătarii, termină tortul. E necesar să intervin. Al doilea blat e al fetelor. Acestea respectă indicațiile și prăjitura e gata curând. Urmează degustarea. E delicios. Are ciocolată cu ciocolată. Ne place. Are loc și un moment inedit. Deși am vrut să participăm la intonarea imnului de stat, în curtea școlii, suntem refuzați politicos- nu sunt pregătiți pentru noi. Dar, în momentul în care se aude imnul, mămica, ne atrage atenția. Ne ridicăm și ascultăm și noi solemn. E un mod de a respecta și de a primi respect. Astăzi terminăm mai repede, activitățile la școală. Dar mergem într-un spațiu comercial, nu singuri, ci însoțiți. Discutăm despre examene, modul de a învăța, viitor, școli. Apoi ne bucurăm de comerț. Aflăm că prețurile nu sunt așa de mici. Aproape ca la noi. Conștientizăm, când facem plata cu cardul cu bani românești. Aplicația e seacă și obiectivă. Apoi unii devin cumințți, alții rămân nesăbuiți. Aici ne bucurăm nu ne bucurăm de atmosferă: baclava, sarailii, înghețată, covrigi. Toate au farmecul și locul lor. Seara e cu și despre un alt kebab. Învățăm să mâncăm cu frunze, ne pătăm, ne ia foc gura de la iuțeala sosurilor, ne dregem cu ayran, bem ceai de bergamotă. Experiențe.

Miercuri e ziua Turciei. Dis-de-dimineață plecăm spre centru istoric. Începem să conștientizăm nu ce ae aglomerația, ci mai ales un megalopolis, pe două continente. Mergem mult, vreo două ore, dar ajungem la timp. Trecem pe lângă Hagia Sofia, construcție emblematică. Cozile lungi, tarabele cu fructe, înghețată și mirosuri ne dau o stare de exaltare. Ne convingem că nu pierdem vremea. Nu stăm la coadă. Vrem să profităm. Intrăm în Palatul Topkapi, fosta reședință a sultanilor otomani. Sunt porți impresionante, păzite de ieniceri îmbrăcați de epocă. Numele vine de la poarta cu tunuri. Palatul a suferit numeroase modificări. Astăzi e muzeu. Prima curte a palatului cuprinde zidurile exterioare ale complexului și clădirile din ansamblul lor. Intrarea în curtea palatului, numită Poarta Imperială (*Bâb-ı Hümâyûn*), conducea spre așa zisa Curte a Ienicerilor. Această curte este încărcată de numeroase fântâni și este cunoscută pentru faptul că aici aveau loc de obicei execuțiile. În partea dreaptă a curții se găseau grajdurile imperiale ce puteau găzdui până la 1000 de cai, iar în stânga curții se află Hagia Irene, fostă biserică bizantină devenită depozit de arme iar în prezent muzeu în cadrul palatului. Marea portă cu cele două turnuri, numită Poarta Salutului (*Bâb-üs Selâm*) conduce către a doua curte. Aceasta este construită într-un stil medieval –Poarta mijlocie. A doua curte a palatului cuprinde sala divanului, bucătăriile, camerele grăjdarilor și ale îngrijitorilor, Turnul Justiției și Poarta Fericirii. Sala divanului sau conciliul imperial este locul unde erau dezbătute problemele și treburile politice, unde se adunau miniștrii în prezența Marelui Vizir, unde erau primiți ambasadorii și unde aveau loc diferite ceremonii. În partea dreaptă a curții existau 10 bucătari unde lucrau aproximativ 100 de bucătari. În prezent aceste clădiri găzduiesc numeroase expoziții ale unor obiecte din sticlă și argint. Aici trecem cu brio, de grupul de români care au ghid și sunt preocupați numai de poze. Noi citim înscrisurile. A treia curte cuprinde clădirile aflate dincolo de Poarta Fericirii, fiind destinate în mare parte sultanului. Camera de Audiență era locul unde sultanul primea vizita ambasadorilor și primea deciziile luate de divan pentru a le aproba sau nu. Tot aici erau primiți de cele mai multe ori și oamenii simpli pentru a-și arăta necazurile în fața conducătorului lor. Admirăm Cornul de aur, camerele, fântânile. Evităm camera tezaurului. Iar e coadă. Dar intrăm în harem, unde avem parte de o expoziție de caligrafie. Aici aflăm povestea picăturii de cerneală care devine forma materială a spiritului divin, al creatorului. Ne bucurăm de cărți. Alte clădiri importante aflate în această curte sunt: Biblioteca sultanului Ahmad, ce conține cca. 1000 de manuscrise, Moscheea Ağas, Galeria portretelor și miniaturilor unde sunt expuse numeroase manuscrise prețioase precum cel mai vechi Coran din lume sau cea mai veche hartă completă a Europei, Orientului Mijlociu și Africii de Nord. În curtea favoritelor admirăm expoziția de costume, moda de pe vremea sultanilor. A patra curte a palatului conține clădirile din spatele palatului, cu vedere la Bosfor. E spațiul unde se fac niște poze insagramabile, deosebite. Aici se află Camera de Circumcizie folosită pentru respectivul ritual islamic, o cameră privată a medicilor unde făceau parfumuri și medicamente pentru harem. Intrăm în sala armelor. Obiectivul nostru de a vedea sabia lui Ștefan cel Mae se îndeplinește. E extraordinar de lungă, nu atât de fastuoasă ca celelalte, dar simbolizează și independența și cuvântul dat și neatârnarea. Aici timpul se scurge încet. Am sat aproape 5 ore. La ieșire, ne răcorim cu pepene. Am învățat să împărțim. Trecem prin piața mare. Cu un ușor dispreț, niu știu dacă e al turcului sau al bărbatului, însoțitorul nostru, domnul Tucai vorbește cu dispreț despre hamamul lui Hurem. Din nou arhitectul MimarSinan e cel care a gândit baia proiectată pe principiile musulmane, e un centru de spa. Trecem, e o experiența care nu își are acum nci timpul, nici locul. Ne ducem la Moscheea albastră. Moscheea lui Ahmed I, cunoscută în toată lumea ca Moscheea Albastră din Istanbul, datorită celor aproximativ 21.000 de panouri interioare de faianță, în majoritate de culoare bleu

este impresionantă prin mărime. S-a dorit mult mai impresionantă decât Hagia Sofia. Curtea interioară are aproximativ suprafața corpului principal, fiind înconjurată de o serie de arcade cu boltă (revak). În centrul curții interioare se află o fântână hexagonală, relativ mică față de dimensiunile curții. Poarta mare a curții, diferită din punct de vedere arhitectural de restul arcadelor, cuprinde un semi-dom cu structură de stalactită și un dom de dimensiuni mici. În cadrul intrării din partea de vest a curții se află un lanț masiv de fier, așezat astfel încât sultanul, singura persoană care avea dreptul de a intra în curtea moscheii pe cal, să fie nevoit să își plece capul de fiecare dată când avea să între în moschee. Gestul avea un rol simbolic, de smerenie a conducătorului în fața divinității. La ieșire dăm peste Coloana lui Constantin, un degetar de piatră, o construcție comemorativă ridicată în forumul chiar pe timpul domniei lui de Constantin cel Mare. În fața monumentului de peste 16 secole facem o poză. Ne e foame. Trecem pe lângă Bazilica de apă. E lăsată și ea în urmă, coada e iarăși imensă. Intrăm în grădinile seraiului. Totul te incită la o plimbare. E ca și cum în straie moderne, oamenii seraiului se plimbă. Domnul Tucai ne duce spre o străduță, cu iz de bazar să mâncăm. E o terasă, cu vreo 4 mese afară, meniu afișat pe fațadă. Nu încăpem toți, dar ni se face loc imediat. Bănuim că Tucai e proprietar. Alegem, altfel de kebab și salate și ceai și ayran. Mâncăm. Tucai a renunțat la palton, a gătit și ne-a servit. Băieții mici, nu mănâncă tot din farfurie. Au masa lângă geamul bucătarului. Acesta iese și începe să îi certe fiindcă nu au terminat din farfurie. Băieții se execută și nu lasă nimic. Apoi, în pas săltăreț, mergem spre port. În Marele Bazar e închis. E Ziua Națională! Acolo avem niște revelații: ce aglomerat e portul, câtă forfotă. Și că Tucai e un nume. Nu arată nimic, poate doar o siguranță aparte. În port, numai covor roșu nu a avut. Ne-a vorbit despre afacerile lui din țară, despre legături.

Orașul are mai multe porturi importante, cele mai notabile fiind Galataport, un complex modern de croazieră și divertisment, și Yenikapı, un port istoric cu un important sit arheologic. Galataport combină un port de croazieră cu muzee, magazine și restaurante, în timp ce Yenikapı este un vechi port bizantin unde au fost descoperite numeroase nave naufragiate, fiind și un loc de desfășurare a evenimentelor publice. Noi plecăm din Galaport, cu Iona, vasul nostru de croazieră. O excursie cu vaporul pe strâmtoarea ce leagă Asia de Europa, este o experiență populară în Istanbul care poate include tururi de zi, croaziere la apus sau croaziere cu cină și spectacole. Am admirat repere importante precum Palatul Dolmabahce, Moscheea Ortakoy și podurile Bosforului, Turnul Kulesi, Fortăreața Rumeli, valurile albastre, pescărușii, soarele. Cel mai interesant era că nu știai dacă ești pe Marmara sau pe Marea Neagră. Spectacolul a fost dat de papagal. Un fotograf și familia lui își câștigau existența făcând poze, cu o înaripată. Știam că asta înseamnă bani. Ne-am lăsat duși de distracție, astfel încât la final am dat 150 de Euro. Vorba lui Gabi, pozele le păstrăm… La debarcare, am luat din nou feribotul. Am trecut, din nou marea cu minivanul. Ne-am bucurat iar, chiar dacă pentru o poză pe vapor, avem unii dintre noi niște blugi uzi… Seara a fost cu mâncare italienească, dar prăjituri și ceai turcesc. Poate am avut o urmă de regret că nu am intrat la Basilica cisternă…

Joi, din nou incursiune cu istoria Turciei. Vizităm partea asiatică. Mergem pe colina Uskudar să vedem Moscheea Çamlıca, cea mai nouă dintre marile moschei din oraș, depășindu-le ca dimensiune pe cele din perioada clasică otomană, inclusiv Hagia Sophia. Numele de Çamlıca dat moscheii vine de la colina respectivă, cuvântul turcesc çam însemnând pin. Este un edificiu de mari dimensiuni și cuprinde un întreg complex de clădiri. Printre acestea există un muzeu, o galerie de artă, o bibliotecă, o sală de conferințe, o grădiniță și un spațiu subteran destinat parcării autovehiculelor. Inițial intrăm la muzeul islamului.Aflăm că palatul de piatră a aparținut lui Ibrahim Pașa. Astăzi, muzeul găzduiește cea mai bogată colecție de covoare din lume, produse în Anatolia în secolele al XV-lea, al XVI-lea și al XVII-lea. Sunt de obicei ornamentate cu figuri geometrice, desene cu flori și animale. Colecția impresionantă de articole include articole islamice, cum ar fi Coranele vechi, documente vechi din Damasc, țiglă Kaaba și picturi de artă islamică care arată exemple fine de caligrafie de artă islamică și cât de detaliată este. Există tablouri cu semnăturile sultanilor, daruri pentru supușii vrednici. Apar obiecte de război, corturi din expediții. Dar ceea ce a fost impresionant a început treptat. Există o masă rotundă, de unde spre cupolă se proiectează desenele fiecărei moschei importante din oraș, și cum se aud rugăciunile.

Apoi apar tuburile, sub care poți asculta sunetul muzicii. Senzația e identică cu cea de la muzeul din Budapesta. Impresionant însă a fost însă spectacolul creației. 17 proiectoare spun o poveste, timp de 30 de minute. Într-o sală goală, cu pereți albi, și 4 piloni. Deodată totul devine negru. E liniște și întuneric. Apoi, vedem inițial un punct. Fu prăpastie, genune, fu noian întins de ape? N-a fost minte pricepută și nici ochi ca să priceapă. Haotic, punctul se zbate bezmetic. Apoi punctul se rotește în jurul proprie axe, apar linii, care te fac să amețești și tu omul de rând te prăbușești. Faci parte din linii ce taie negrul. Apoi apar forme de relief, peste care încep să crească vrejuri, frunze. E verde, e roz, e galben. Apare vegetația, apoi insectele, apoi animalele. Vezi apele, cerul, pământul, întregul. Nu e o planetă anume, ci un întreg univers. Simți că faci parte din creație.Te trec fiorii, ochii se umplu de lacrimi. Auzi sunete, vezi păsări ce zboară, pare că și mirosul e acolo. Apoi, din nou, totul se rotește. Umbra ia din nou stăpânire culoarea.Totul devine roșiatic, bordo, mov și negru. Frumosul a dispărut. Am fost martorii nașterii, evoluție și stingerii universului. Dacă la Topkapi, am avut parte de ideea că o picătură de cerneală e forma materială a cuvântului divin, acum am trăit creațiunea: haosul primordial, nașterea, evoluția și stingerea universului. Mintea mea era la poemele eminesciene. Și Luceafărul și Scrisoarea I. A fost mai mult decât impresionant. A fost o experiență pe care oricând, oriunde aș retrăi-o. A fost o alergare a sufletului pe coridoarele imaginației. Afară, ne-am bucurat de un ceai, de soare, de grădini, de panorama peste Bosfor. Ne-am îmbarcat în microbuzul care ne-a dus pe străduțele pline de culoare de pe malul Bosforului. Sunt strâmte, pline de clădiri vechi, , de porți arcuite, de plante agățătoare, de cafenele și restaurante, de liste de bucate. Aici conștientizăm că celebrele sarmale, nu sunt o marcă românească, ci una din zona Balcanică sau chiar din Constantinopol. Mă întreb, dacă pe aici au trăit fanarioții care au adus bune și rele în istoria românilor. Admiră, apa, limpezimea și turcoazul ei. Vedem poduri, ne scăldăm în soare și ne înfrigurăm, când umbra și marea ne duc pe o cărare, spre reședința de vară a sultanilor. **Palatul Beylerbeyi a fost** construit intre 1861 si 1865, și este mai mic si mai puțin extravagant decât alte palate ale Istanbulului. Așa spune ghidul. Realitatea a fost însă copleșitoare, luxul și opulența au fost la cote înalte. Pe lângă policandre, lumânări, uși, covoare, vase, mobila europeană, te ducea bine spre alte vremuri. Chiar daca inițial a fost construit doar ca reședință de vara a sultanului, a devenit centrul unei povești „scandaloase”. Se spune ca Eugenie, soția lui Napoleon al III-lea, a avut o aventură cu sultanul Abdulaziz, cel care e ordonat construirea palatului. Tânără și frumoasă, împărătesei Eugenie îi plăcea să fie sfidătoare. Iar sultanului îi plăceau arta, luxul si… femeile frumoase. Oricare ar fi legendele țesute în jurul acestui palat, o plimbare prin încăperile ți grădina învie măreția unor vremuri demult apuse.Pentru mine, salonul de marmură albastră a fost revelația. Nici măcar nu știam că există așa ceva. Dar am fost înmărmurită de frumusețea, măreția și delicatețea pietrelor. Am admirat salonul de ceai, ale cărui ferestre erau spălate de valurile Bosforului, am cântat la o harpă imaginară a pădurii de bambus.

Și totuși…La intrarea, în palat, scările erau păzite de statuile a doi lei tineri. Leul a fost mereu simbol al puterii. Are o dublă accepțiune: ca animal solar e luminos, suveran. Ca animal nocturn, e simbol al inconștientului, visului, relevarea adevărului. E echilibru, prudență, armonie, curaj, noblețe, regalitate. Apare în toate religiile, fiind asociat cu cel care veghează și vede tot. Pentru alchimiști e diversitatea, tentație, forță. În vis, e pasiune și emoție, autoritate, reîmprospătare, regenerare. Toate aceste lucruri erau însumate în animalul frumos de o candoare sublimă. Apoi, de pe trepte, văd leoaica. Nichita își face simțită prezența…Leoaică tânără, iubirea. Pare că poemul aici capătă contur. Se matrializează.O vezi cum se mișcă. Nu sare, ci merge, cu pași leneși grațioși. E cu spatele la mare. Pândește… E încordată. Vrea șă își înfingă colți albi..în orice pradă, în oricine îi încalcă autoritatea, în toți cei care nu îi acceptă măreția, îi ignoră frumusețea. E tânără, nesăbuită. E un animal feroce, gata să se impună. E regina care impune și așteaptă respect. Cel pe care îl marchează se schimbă. La mine, nu e o rănă fizică, ci una mai degrabă psihică. Îmi place ceea ce văd. Îmi zic, de pe scări, dintre lei,la stânga, leoaica tânără, la dreapta, mama-leoaica ce își hrănește puii… Îmi zic, leoaica arămie, e un pericol mai mare, nu pentru că are experiență, ci sigur pentru că va sări să își apere puii. E imaginea oricarei

femei, cu atât mai mult a sultanelor imperiului care își apără pruncii. Plimbându-ne pe alei, dinspre mare, spre pădurea de bambus-simbol al armoniei, bunăstării și sănătății, citind despre plantele care au fost plantate, aici pentru bunăstarea trăitorilor din palat, ajung lângă cea de-a doua leoaică. E un cuib, un loc în care mama alăptează pui. Postura leoaicei pare a fi grijulie. Și… văd expresia…durere, agonie, ultimele clipe de viață. Mă uit dincolo de labele puternice. Acolo e leoaica rănită de iște cactuși. Aceștia par să îi sugă sângele. Depărtarea arată niște pui, realitate evidențiază o tortură. Mă simt copleșită. Mi se pare o impietate să o fotografiez. Mă simt legată de vietatea care a murit. E nedrept. E vorba de ceea ce se întâmplă în viață, e o imagine care mă ajută să trec peste o punte. Am frisoane…Leoaica… mi-a sărit … încă o vreme și încă o vreme….

Ieșim. Ca să sedimentăm idei, momente, gânduri, ca să scăpăm de poveri, stăm pe băncuțele de pe malul mării. Apa, pescărușii, valurile, mulțimea, podurile, mașinile, toate schimbă stări de spirit. Din nou, în minivan. Avem parte de o nouă surpriză. Gabi e cea o care primește. Ne oprim la vreo 50 de metri, pe malul mării ca să admirăm Turnul Fecioarei. E prilej, nu doar de fotografii, ci și de poveste. Unui împărat la nașterea fiicei i s-a prezis că aceasta va muri mușcată de un șarpe. Să își protejeze copilul, tatăl construiește pe mare. Fata acolo e protejată. La 18 ani, primește un coș de fructe. De acolo iese un șarpe ce o mușcă. Vorbim despre destin, protecții părinților, griji, frici, surse de inspirație. Supranumit, în Antichitate Turnul lui Leandru, aflăm și povestea de iubire nefericită dintre un tânăr sărac și o preoteasă a Afroditei. Ca sîajungă la ea, de pe malul european al Dardanelelor, Hero, aprindea o lampă. Cei doi s-au întâlnit o vară întreagă. Tânărul a înotat spre fată, călăuzit de lumină. Când într-o noapte o furtună a stins lumina, tânărul s-a înecat. A fost far, astăzi e restaurant. Vremuri. și povești.

Povestea noastră continuă, din nou pe tărâmul kebabului. Am învățat că ne ajunge o porție la două fete. Lângă Tucai, îl degustăm cu pizza turcească. De aici mergem la un centru de excelență, așa numesc ei un palat al copiilor. Aici se derulează diverse activități: pictură, robotică, sport, șah, muzică, etc. Ne întâlnim cu profesori și elevi. Vorbim despre aprofundarea cunoștințelor. Intrăm în sălile de clasă. Sunt grupuri de elevi, cei mici, sau lucrează individual-la fizică sau pictură, ori în grupe de doi, la șah, ochelarii VR. Facem comparații, ce avem noi, ce au ei în plus. Întâlnim un maestru care antrenează doi pușți de vreo 10 ani. Participăm la un atelier de pliere a hârtiei. Învățăm să facem un alt model de avion. Respectăm pașii: Se pune hârtia pe o suprafață plată în orientare orizontală, astfel încât marginea superioară să acopere marginea inferioară. Se asigură că liniile sunt drepte și precise; Se deschide hârtia pliată și se pliază marginea inferioară spre interior, astfel încât să atingă linia de pliere. (Amintește-ți să menții liniile drepte); Se pliază din nou hârtia pe liniile anterioare, marginea inferioară spre interior; Acum ambele pliuri împreună pe linia de pliere din mijloc, creează un triunghi. Aceasta va fi partea din față a avionului tău; Se pliază marginea lungă a părții din față a avionului în sus, astfel încât să formeze o aripă. Este important să te asiguri că plierile sunt drepte; Se deschidaripile și se faci să zboare. Se lucrează avioane colorate. Vreo 10. Apoi începe un concurs. Pe coridorul școlii sunt lansate. Se vede cât de încrezători sunt ai noștri. Competitivi, se cred învingători. Dar gravitația și forța de împingere și chiar îndemânarea își fac simțită prezența. Apar primele rateuri.Câștigătorul primește un măr! E o adaptare la mediu. Profesorii discută despre proiecte, despre facilitățile Erasmus. Simțim nedumerirea: școala mică de sat, atât de departe de oraș, de aeroport și atât de activă. Din nou simțim că suntem apreciați ca indivizi și nu ca o comunitate. Asta e!. Pentru fiecare e loc sub soare! Avem drumul nostru… Ne oprim la un magazin de dulciuri și ceaiuri, mult m ai ieftin decât la alimentară și bazar. Suntem serviți cu diverse lucruri. Gustăm , nu nou, ci ceea ce deja știm că ne place. Cumpărăm și un caiet, niște panglică. Am uitat acasă mărțișoarele, ca să le putem oferi elevelor. Așa că se scriu scrisori, destul de multe și particularizate. Se împărtășesc idei, gînduri. Totodată pe ultima zi avem materialele din țară, dar avem nevoie de jurnalele fiecărei zile. Sarcinile au fost date luni: Ioana Bârsan face jurnalul video al zilei de duminică, Gabi Kovacs, al zilei de luni, Paul marți, Geanina miercuri, Raul joi, Luca vineri. Lucrează în echipă, mai ales, atunci când termenul e strâns: o oră. Apoi socializează, râd, fac o petrecere în camera fetelor. Primesc și o morală pentru un limbaj mai puțin cazon. Dar, una peste alta ziua plină se termină.

Vineri, înepe după micul dejun. Am ajuns repede la școală, iar bucătarul nu terminase omleta. Oricum brânza, roșiile, untul și dulceața ne-au fost mereu pe plac. Din nou ele, fetele școlii, au examen. Noi ne ducem spre zidul Erasmus. Cum tocmai era semănată iarbă pentru gazon, ni s-a schimbat locația. Ne-am pus șorț cu mesaje green, am luat căruciorul ce vopsea, pensulele, creioane, și am discutat despre compoziție. Așa a apărut ideea să facem un munte care se reflectă în mare. Dar muntele nu trebuia să fie simplu. Crestele lui să definească spațiul mioritic, alternanța deal-vale, să conțină și Piatra lui Solomon, din Ceahlău și sfinxul din Bucegi. Însumate, toate cele trei provincii istorice să fie prezente. Apoi apa să fie Marea Neagră. Am dat de undele ei și în Bosfor-Dardanele. Se vorbește și de un copac. Când elevul nu ascultă, o dăm un pic cu oiștea de gard. Silueta trunchiului strică un pic compoziția. Ramura a fost rotunjită, un soi de protecție, a desenului. Creionează, fără să conștientizeze legenda copacului, visul sultanului. Se spune că într-o noapte, pe când Osman dormea în casa Șeicului Edebali, a visat un vis fantastic : se făcea că din pieptul şeicului a ieşit luna plină şi a intrat în pieptul lui Osman, din care a început să crească un copac imens. Era viitorul Imperiu Otoman. Imperiul își va întinde granițele, atâta cât de mare va fi umbra. Urmând acest vis, Baiazid va ajunge să se lupte la rovine cu Mircea cel Bătrân, episod surprins de Eminescu, în Scrisoarea III. E din nou prilej de poveste. Apoi noi suntem 10 elevi. Școlii turce i-am dăruit un tablou cu flori de colț. Picturii îi inserăm 10 floricele galbene. Undeva în munți, pe vremuri trăia o regină. Acesteia i-a plăcut un tânăr păstor. Cum tatăl fetei nu a fost de acord cu relația moștenitoarei tronului cu un om simplu, îl prinde pe băiat și îl zidește într-o peșteră, fata când află adevărul se duce la gura grotei, plânge, iar locul unde cade picătura, apare o floare, gingașă. Ea va crește doar pe cele mai sălbatice piscuri. Ale noastre rămân mărturia trecerii pe acolo. Semnăm în harta României cu LTC. Ne jucăm și cu steagul țării: Scriem cu roșu în turcă, cu galben în română, pe fond albastru: Din Carpați, în Anatolia, aceeași inimă bate!. Ca să înmuiem liniile gri și albastre, cu pensula, cu verde, facem brazi. Pictează Geanina, Ioana și Ștefan. Ceilalți, fie ne dăm cu părerea, fie încercăm și renunțăm, fie ștergem bețe, pensule, amestecăm vopsea. Regretăm că nu ne-am luat mănuși de protecție. Noroc, că în rucsac, Darius are penurie de șervețele. Pe teren unii joacă o miuță, alții mângâie pisici, alții întră în jocul clasei a 3-a, și răspund la întrebări: nume, vârstă, preferințe, mâncare, culoare… De fapt, cele mici au o provocare, de la profesorul de engleză. De altfel, am aflat că cei care implementează programul Erasmus sunt doar ei. La noi e diferit. Când pictura e gata, vin și alți parteneri de-ai lui Fatih, un profesor și un student de la o școală din Irlanda. Facem o poză multinațională: români, turci, talieni, indieni. Erasmus e și despre acceptare, înțelegere, diferențe culturale, experiențe.

Mergem în sala festivă, un vis irealizabil al școlii noastre. Aici începe spectacolul. Fiecare va prezenta țara, noțiuni geografice, istorice, monumente ale naturii. Apoi un material cu localitatea: suntem mici, în comparație cu Istanbulul, dar facem față. Apoi prezentăm elemente de identitate culturală. Urmează imaginea școlii. Ne lăudăm cu sălile, rezultatele. O fac ș ei. Primim certificatele. Sunt prezentate filmele zilelor cu activități. Și noi avem material și fetele din Turcia. A fost una din cele mai productive întâlniri. Se vede că avem experiență. La masă degustăm sarmalele lor, aduse de o elevă. Ne bucurăm. Împărtășim idei. Apoi, profesoarele merg să rezolve actele: Europassuri, parteneriatele, diplomele. Verificăm. Vorbim despre parteneriate. Între timp elevii încing dansuri, fac glume, petrec. E interesant. Și totuși timpul se scurge inexorabil. Ne luăm rămas bun!. Plecăm din școală. Facem ultimele cumpărături. Constatăm că bagajele vor fi o problemă. Seara mâncăm din nou, pe săturate. Elevii bâzâie. Bănuim cu Gabi că vor ceva. Se cer la magazin. Au nevoie de apă. Mergem și noi. Când ne văd, printre rafturi o cotesc, spre congelatoarele cu pizza. Deși sunt plini, cumpără pizza congelată. Și sucuri. Și ceai. Are loc o mică morală. E despre risipă alimentară, respect și comunicare. Nu înțeleg mare lucru. Deși au crezut că noi nu știm, au făcut un chef, în liniște.

Sâmbătă, e plecarea spre casă. Avem autobuzul la ora 7, seara. Peste zi trebuie să umplem timpul. Din nou ajungem ba la HazerBaba, bazarul cu dulciuri și mirodenii. Evident, în bagajele deja supradimensionate se adaugă ceaiuri, pahare, ultimele cadouri. De aici, mergem pe malul Bosforului. Facem fotografii vilelor și conacelor pe care noi le vedem în filme. Admirăm transparența apei. Trecem pe lângă tarabele cu kumpir. În Besiktas-Ortakoy putem încerca această mâncare. E cartof copt, umplut cu tot felul de ingrediente. După gătirea la cuptor pentru cel puțin 2 ore, exteriorul cartofilor trebuie să fie moale la interior și crocant la exterior. După ce sunt scoși din cuptor, se vor putea pune ingredientele dorite în ei. Înainte de a pune ingredientele, cartofii se taie în jumătate, se pun în ei unt și brânzeturi topite și se transformă în piure , în care adaugi de la cârnați, salate rusești și italiene, aperitive turcești speciale, ciuperci, ardei prăjiți, măsline și ingrediente similare.Pentru noi e prea mult. Am mâncat de două ore. Ar fi fost potrivite, după prânz. Ceea ce însă ne duce în lumea comerțului, a mirodeniilor, a aromelor, e Marele Bazar. Nu mă deranjează mulțimea, forfota. Intrăm în **Marele Bazar**, una dintre cele mai mari și mai vechi piețe acoperite din lume. Aici, nucleul celui mai mare centru comercial al lumii, e construit, în jurul Bazarului de Bijuterii. Nu e despre opulență, ci despre tradiții, familie, continuitate, noblețe. Vitrinele sunt pline de strălucire, modele, atracții. E nu doar lux, ci tradiție. Știu că ne putem pierde. Copiii nu au răbdare, noi avem alt ritm. Ne dăm întâlnire și plecăm fiecare în legea lui. Și evident că ne pierdem unii de alții. E așa de interesant aici, că nu vom avea timp să vizităm Muzeul de Arheologie. Fiecare mai adaugă ceva în tolba lui cu amintiri și cumpărături. Nu știu trăirile copiilor, le știu pe ale noastre. Eu am făcut un ritual de exorcizare: mi-am impus să nu cumpăr nimic. Am mers cu mâinile în buzunar. Gabi, în schimb cade în patima cumpărăturilor. Cert este că mâncăm cel mai bun rahat de până acum. Își justifică și prețul..1,5 kg=350 de lei. E deosebit, prin aromă, textură, consistență. Noi, cele două ne oprim și la o cafenea. Loc, nu e decât în fața vitrinelor cu prăjituri. Comandăm un cataif. Este un desert tradițional din bucătăria orientală și mediteraneană, preparat dintr-un tip specific de aluat sau fidea foarte subțire, asemănătoare unor tăieței fini, crocanți. Al nostru e cu fistic, miere și înghețată. E delicios.Cum nu mai avem timp de altceva, aglomerația nu ne dă prilej să mai ajungem și la muzeu, în părculețul de lângă bazar, găsim o tarabă, de unde luăm cornuri, pe post de prânz. Mâncăm sub razele blânde ale soarelui, sub ochii ageri ai pisicilor vagabonde, privind la un parfumier ambulant. Pe o tarabă ca un raft de bibliotecă, îmbrăcat cu caftan și fes roșu, cu barbă căruntă, vânzătorul pare desprins din perioade străvechi. Te ademenește cu miros de mosc, de orhidee. E un parfum dulceag, ce te duce spre misterul poveștilor Șeherezadei. Apoi, în apropiere e o altă moschee. E o utlimăincursiune în religia islamului. Moscheea lui Baiazid al II-lea are o curte mare cu portaluri și coloane pe fiecare parte a intrării. Coloanele sunt în număr de douăzeci și sunt din porfir și granit, fiind luate de la ruinele bisericilor antice. Interiorul ei este inspirat după Hagia Sofia, construit la o scară mult mai mică. Iluminarea se face cu ajutorul celor douăzeci de ferestre de la baza cupolei centrale și a celor șapte ferestre de pe fiecare semidom, iar clădirea este susținută de niște coloane sculptate și decorate. În spatele moscheii există o mică grădină unde se află mormintele Sultanului Baiazid al II-lea, fiicei sale Selçuk Hatun și a Marelui vizir Koca Mustafa Pasha Resid.Prindem și o chemare la rugăciune și vorbim despre museini și dervișI. Apoi avem o altă descoperire. Dăm peste buchiniști. Poate că nu putem achiziționa cărți, nu știm literele, dar comparăm prețurile cărților în engleză, cu cele din România. Admirăm stampe, peneluri, cerneluri, teracote și tablouri. E o lume magică a simțurilor, minții. Te bucuri de lumea pe care o generează. Își reamintești că vii dintr-o cultură orală, transmisă prin viu grai. Își vin și idei antreprenoriale: să faci stampe, folosind inclusiv AI pentru a promova spiritualitatea românească, spațiul mioritic, imaginea uriașilor din basmele românești. Ai nevoie și de un spațiu de promovare, un vad. Seara te urci în același autobuz. Mai scurtă pare calea… Revii în țară.Te urci, la București în microbuzul școlii. Zbori pe Valea Prahovei. Oprim la un Han cu nume interesant: Cotul Donului, dar constați că suntem închistați în trecut, fără să aducem un element de modernitate. Hanul e ponosit, mizer, pisicile lasă păr, iar omleta e mult prea simplă, față de cea din Istanbul. și mai scumpă…

La prânz, ajungem acasă. De luni, din nou la școală…

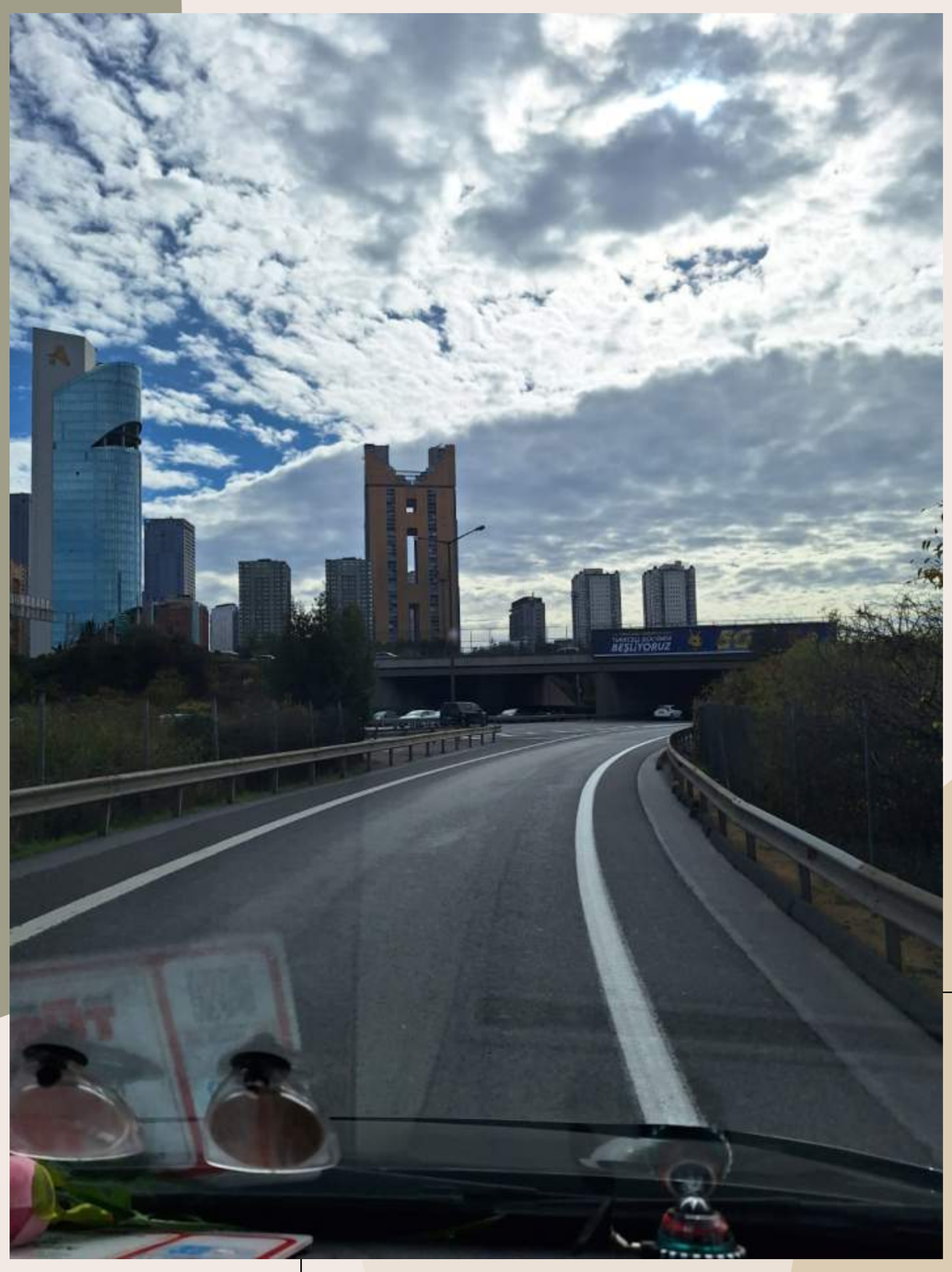
Plecarea spre Istanbul, reclamă firmei de transport. București, în spatele Parcului Carol

Primul kebab, când încă nu ținem seama de iuțeala sosurilor

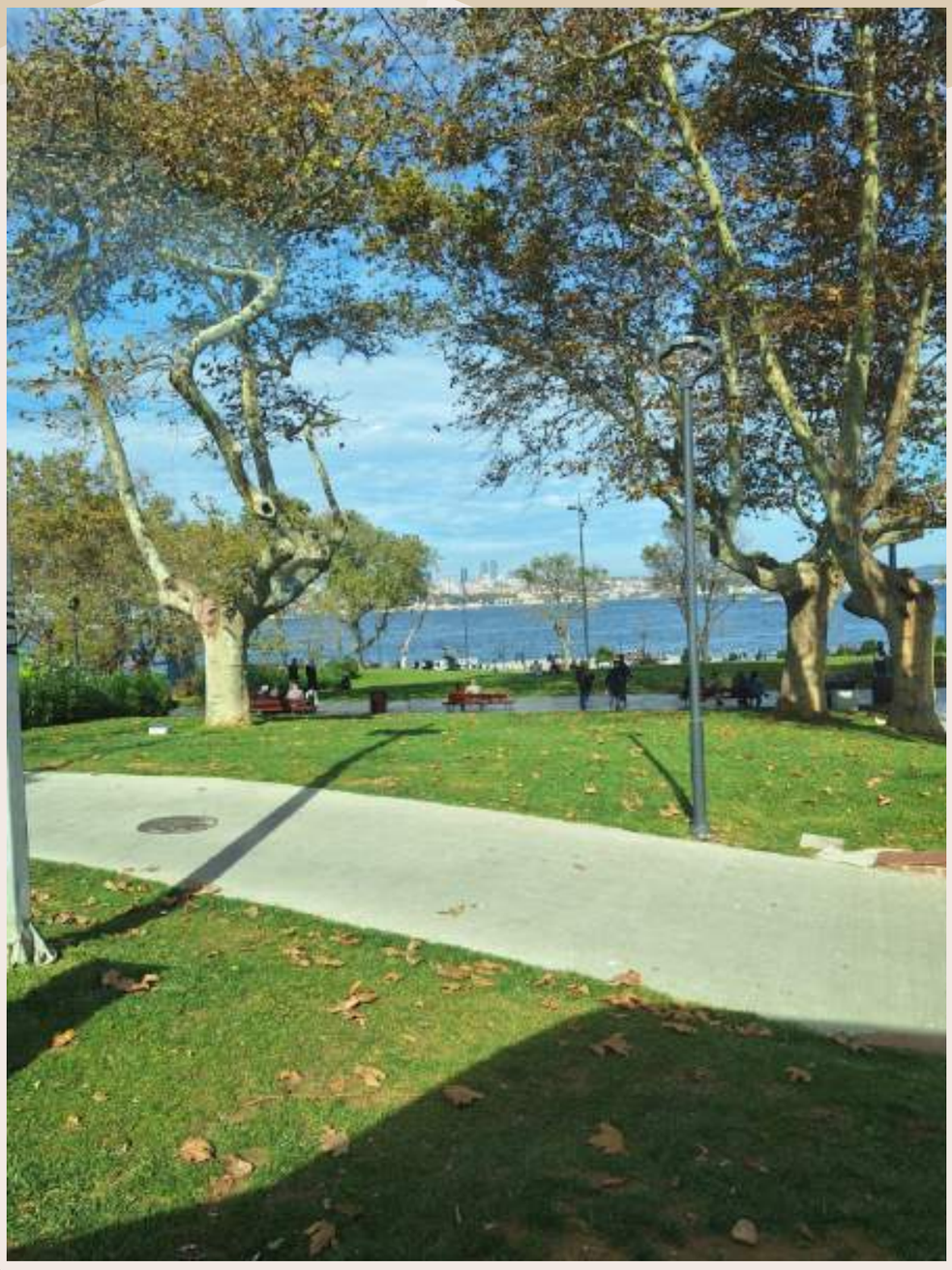
Partea asiatică, modernă, tributară băncilor și banilor

Pareta europeană, tributară istoriei, trecutului

Când apele Bosforului sunt prea departe

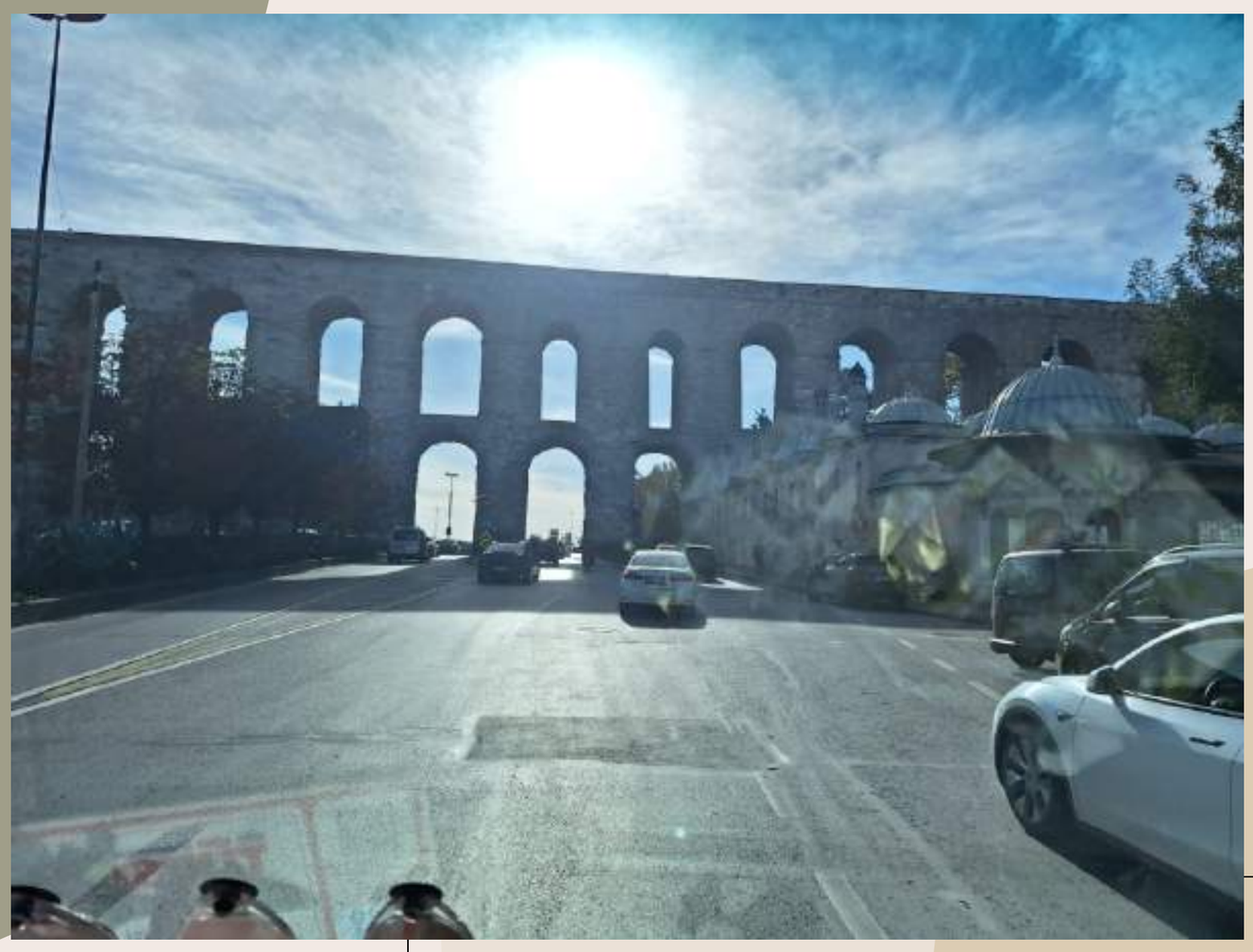

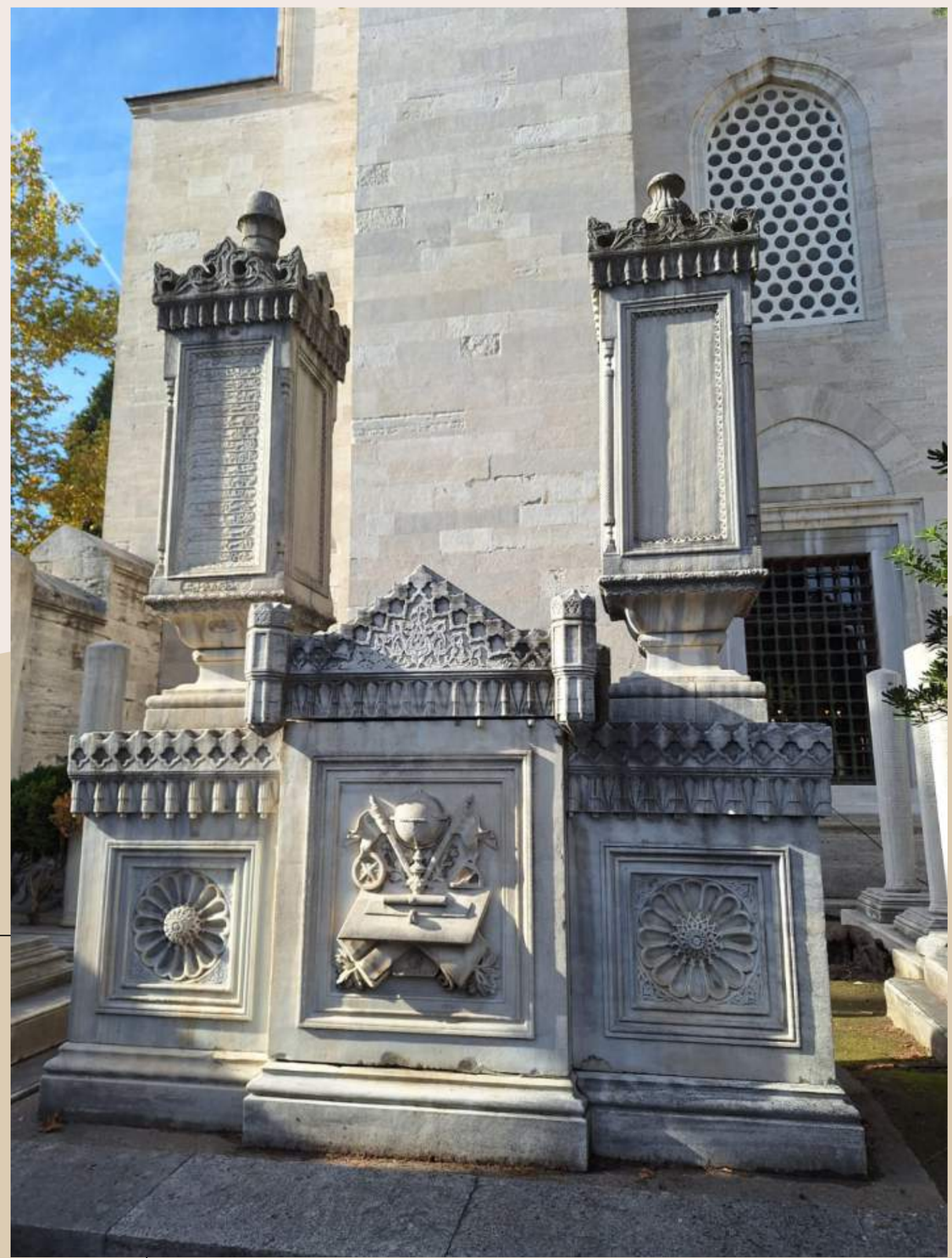
Arome, mirosuri, senzații, la bazarul mirodeniilor

Vestigii greco-bizantine, în spațiu actualmente islamic

Să treci cu mașina pe sub vestigii romane, asta da modernitate…

Fereastra prin care Hurem privea spre sultanul ei. Detalii din mormântul sclavei-împărătese

Morminte, locurile de odihnă ale sultanilor, circulare, ca și viața

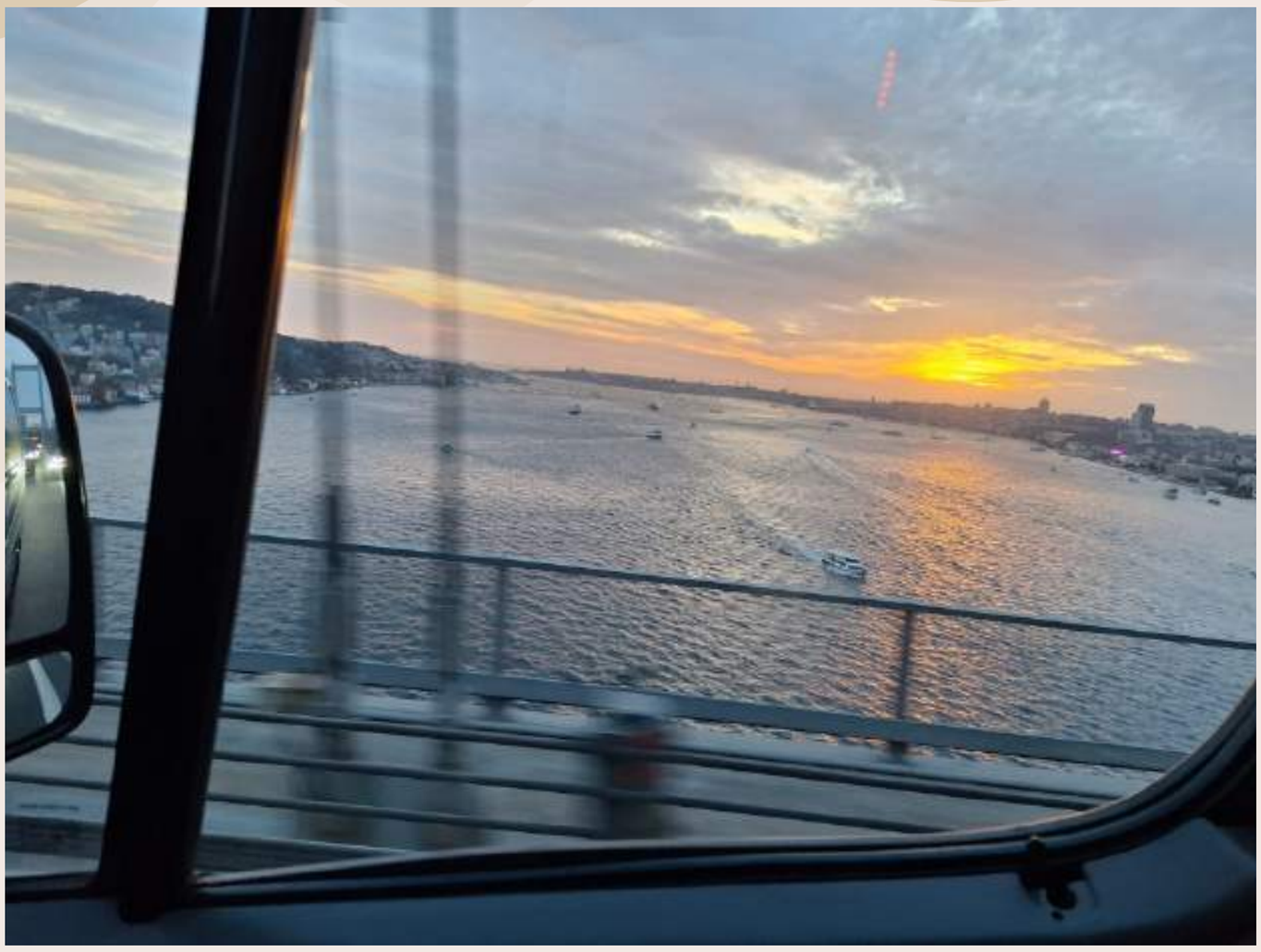
Moscheea lui Suleiman Magnificul

Nu cișmea, ci lighean…loc de primenire, nu știi ce e până nu vezi!

Dacă de dimineață ai admirat răsăritul, acum ai parte de apus, pe podul dintre două continente

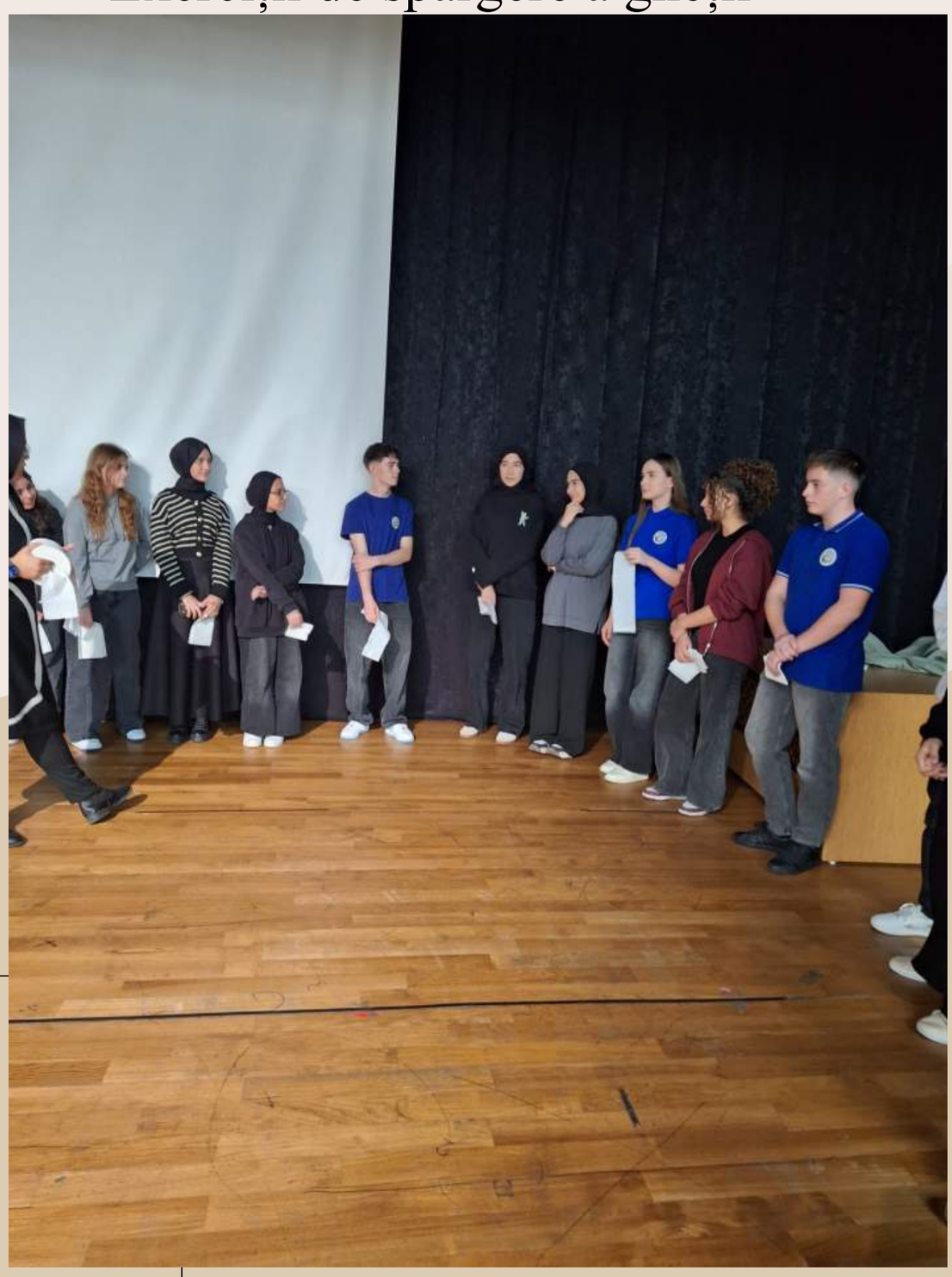
Când spui că tricourile sunt o marcă a unei școli respectabile

Noi și conducerea școlii de fete

Exerciții de spargere a gheții

Când Turcia e țara voleiului

Laboratoare, pereții duc la știință, nu la sentimente

Pregătindu-ne să spunem poezii

Când primești în dar o floare făcută de un copil mai mic…

Ei iau masa în familie, noi ne adaptăm, cu Fatih

Uite, ce școală mare…1500 de fete de gimnaziu și liceu, studiază aici!

Holul școlii arată ca intrarea într-un hotel!

Modele pentru tehnica filigramului: placă, cuie, ciocan, patent, modele, ațe

Biroul…directorului

Exersarea abilităților practice…ne făurim propriul tablou!

Facem tort, cu ciocolată și fructe…

Tortul e gata, mai trebuie degustat!

Alegeri, vrei vinete și alegi alt kebab..

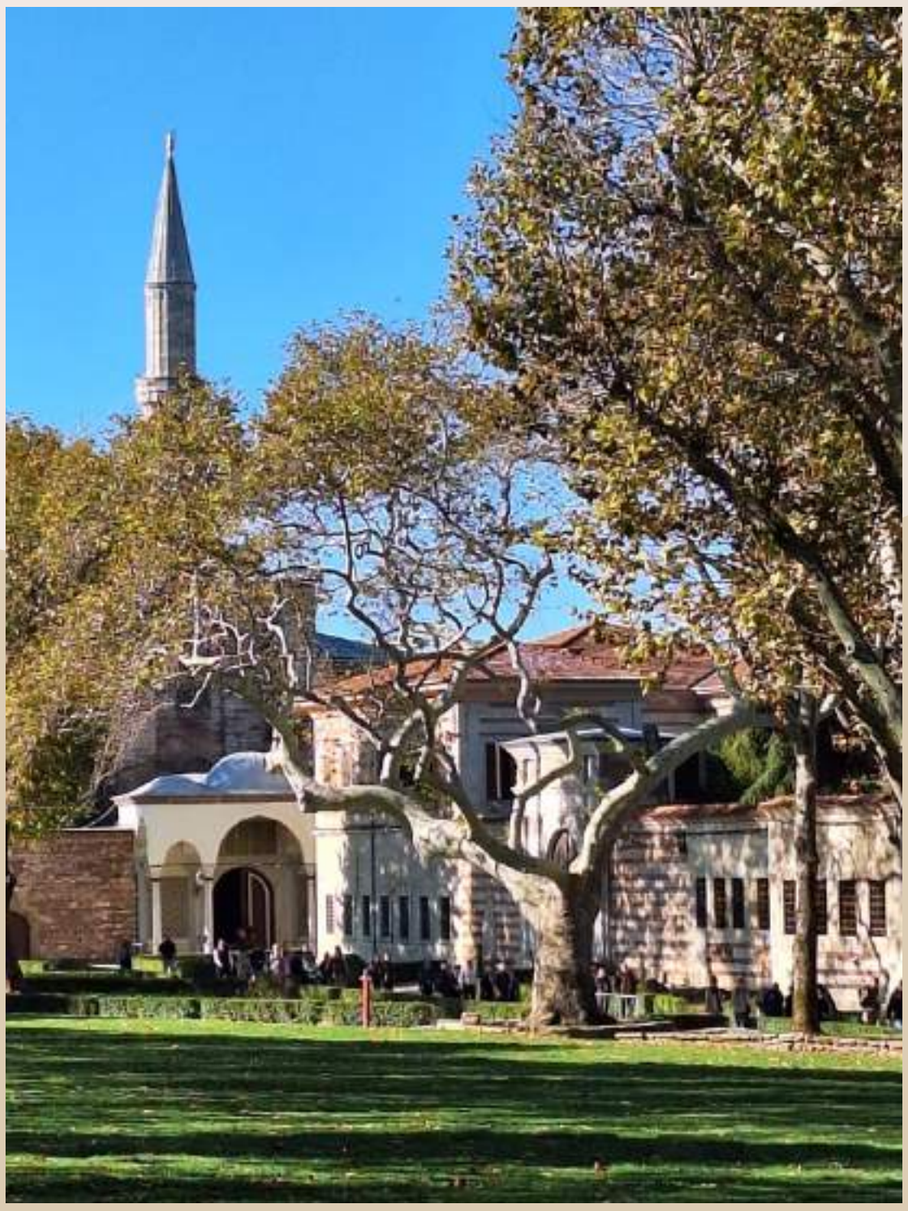
Suport pentru mâncare…

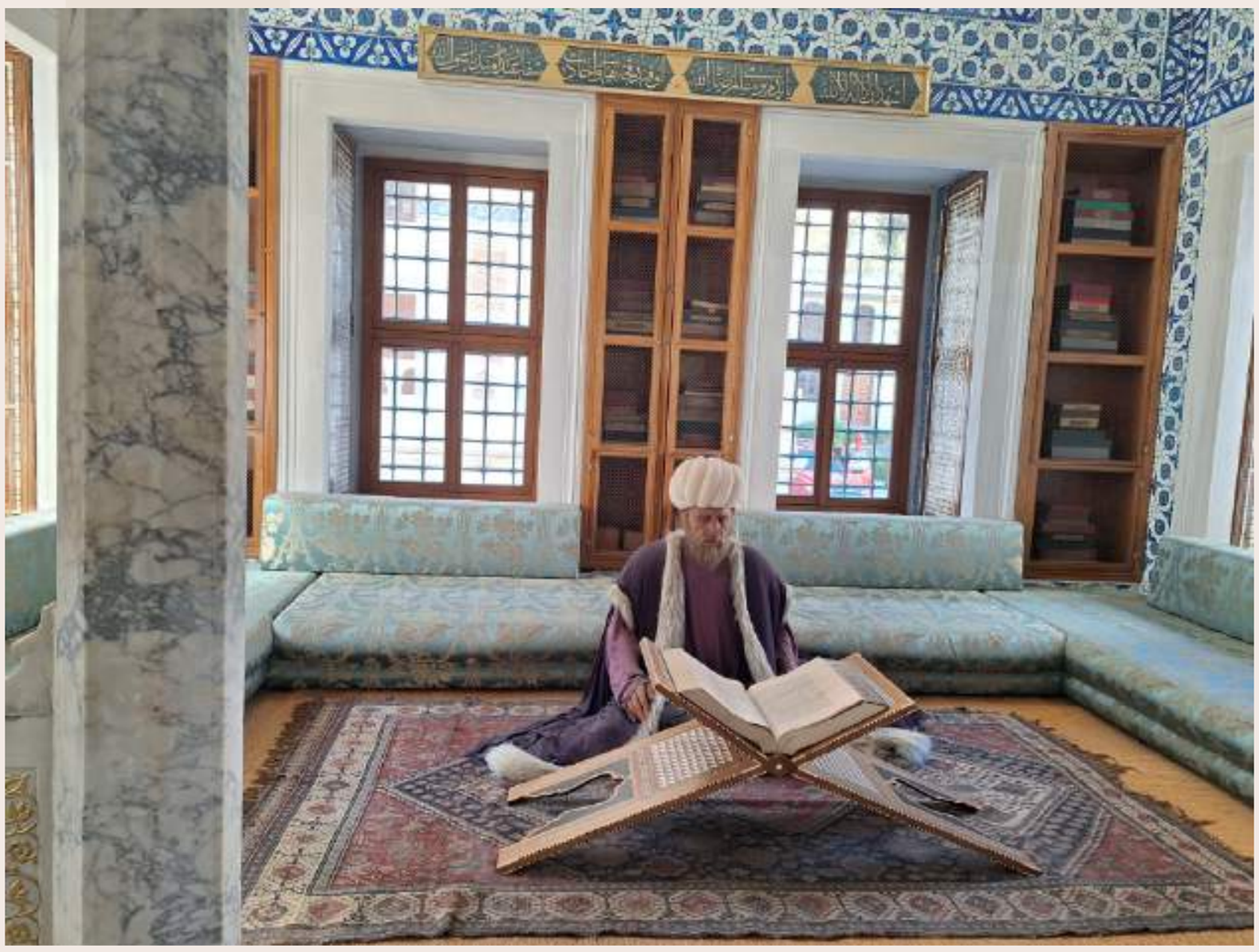
Prin palatul sultanilor, neam de ghiauri

Pe aici stăteau sultanele

Imaginea dascălului beizadelelor, la bibliotecă puțini vizitatori..

Cărți, caligrafie, cunoaștere, evoluție..

Cornul de aur, apele Dardanelelor, admirate din grădina sultanului

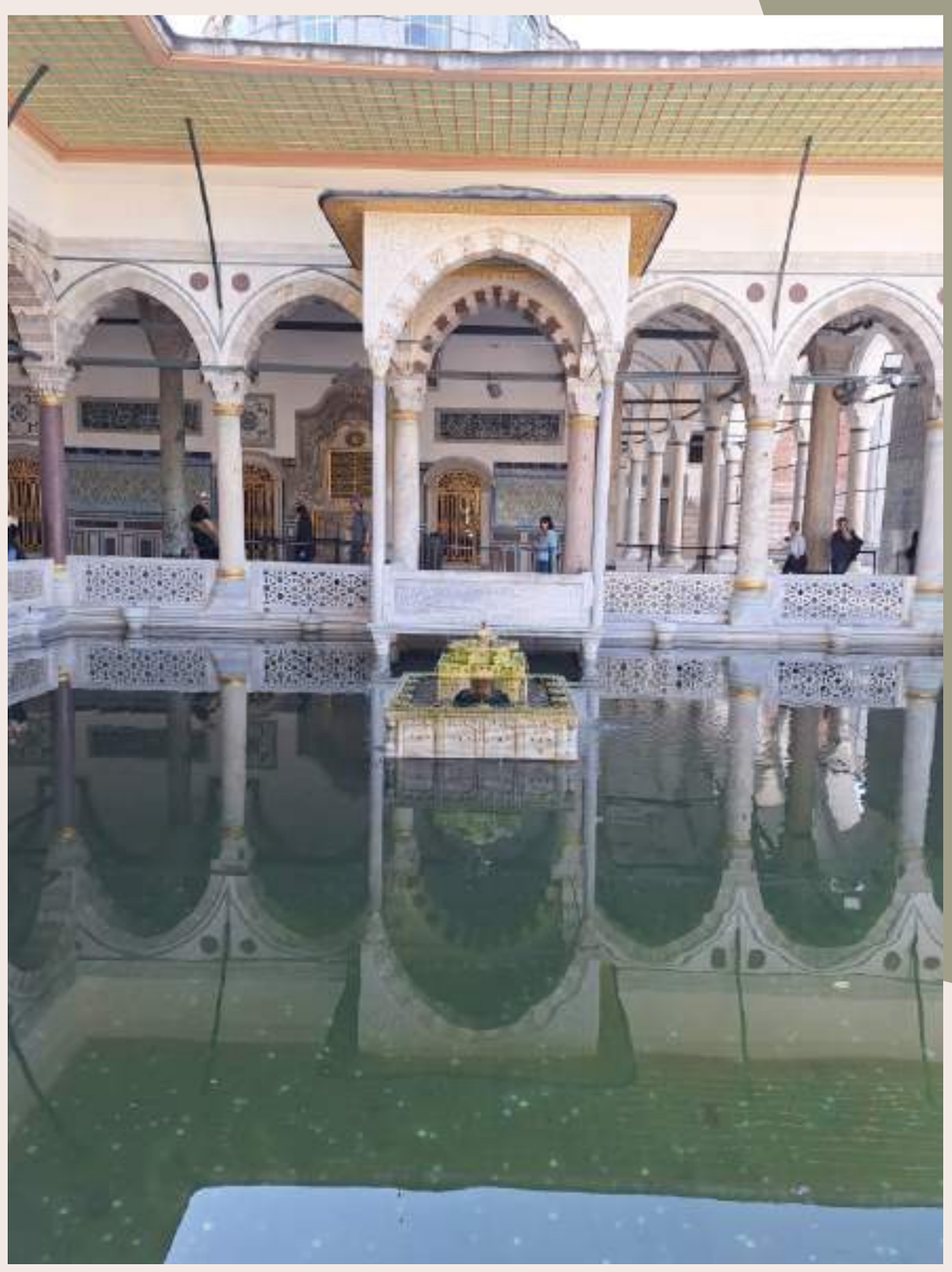
Semnăturile sultanilor, în sala de piatră a cadânelor...

Nici acum nu știm precis ce e…
loc de rugăciune sau coș de fum.
Era aproape în toate încăperile

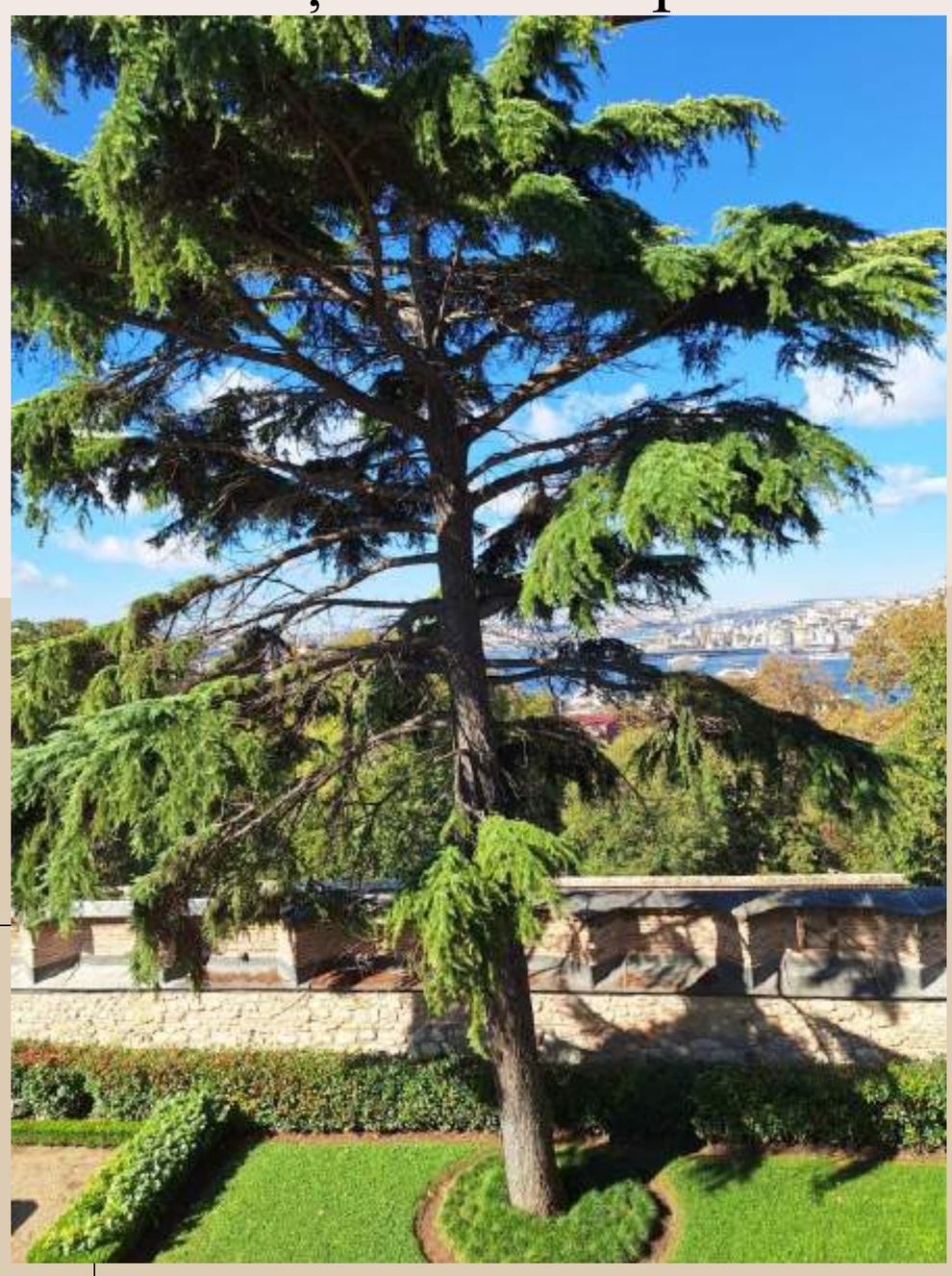
Oglindire, emoție, relaxare

Prinosul nostru adus Măriei Sale Ștefan,
sabia de Toledo, printre străluciri

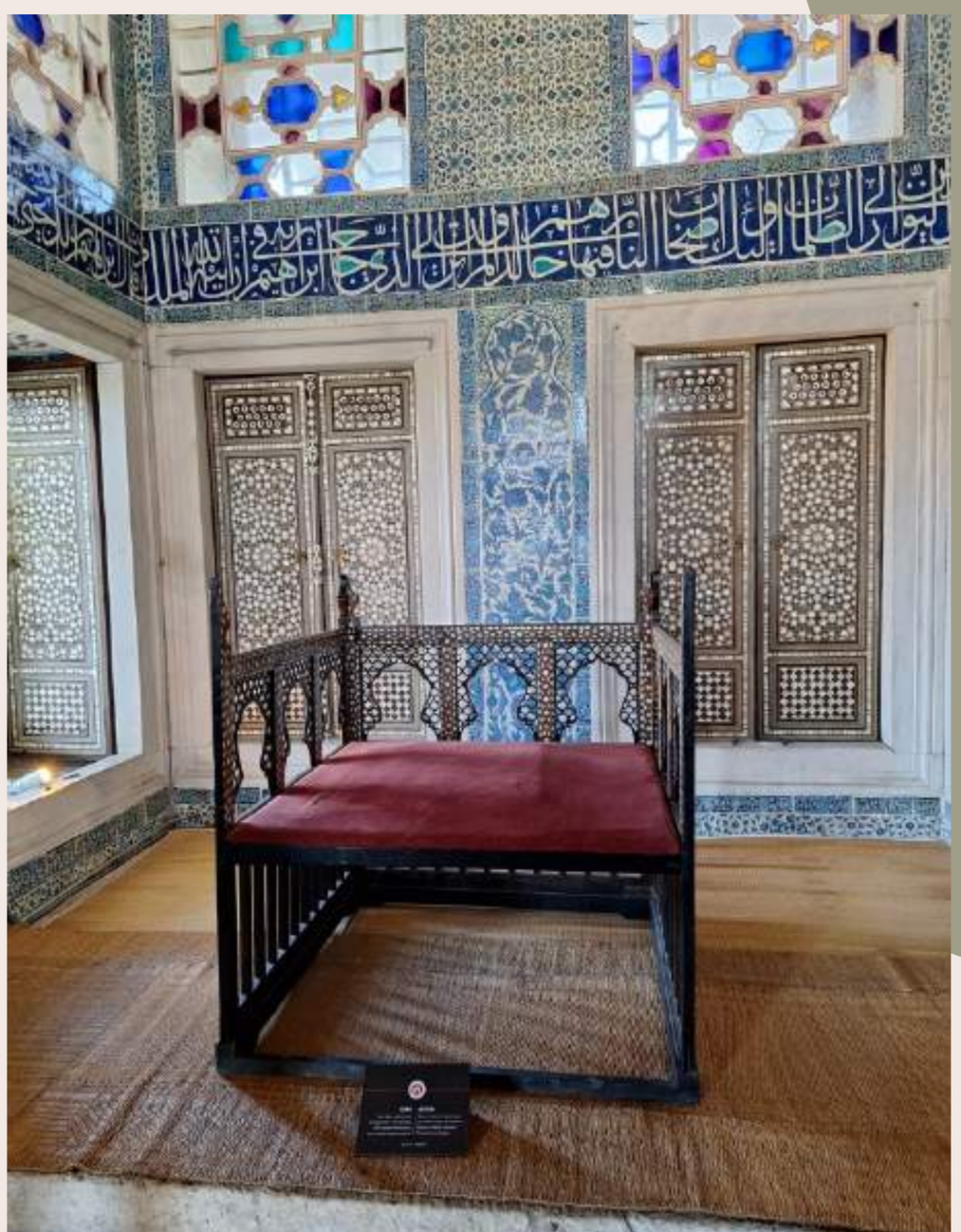
Frumusețea unui chiparos

Cișmeaua imperială

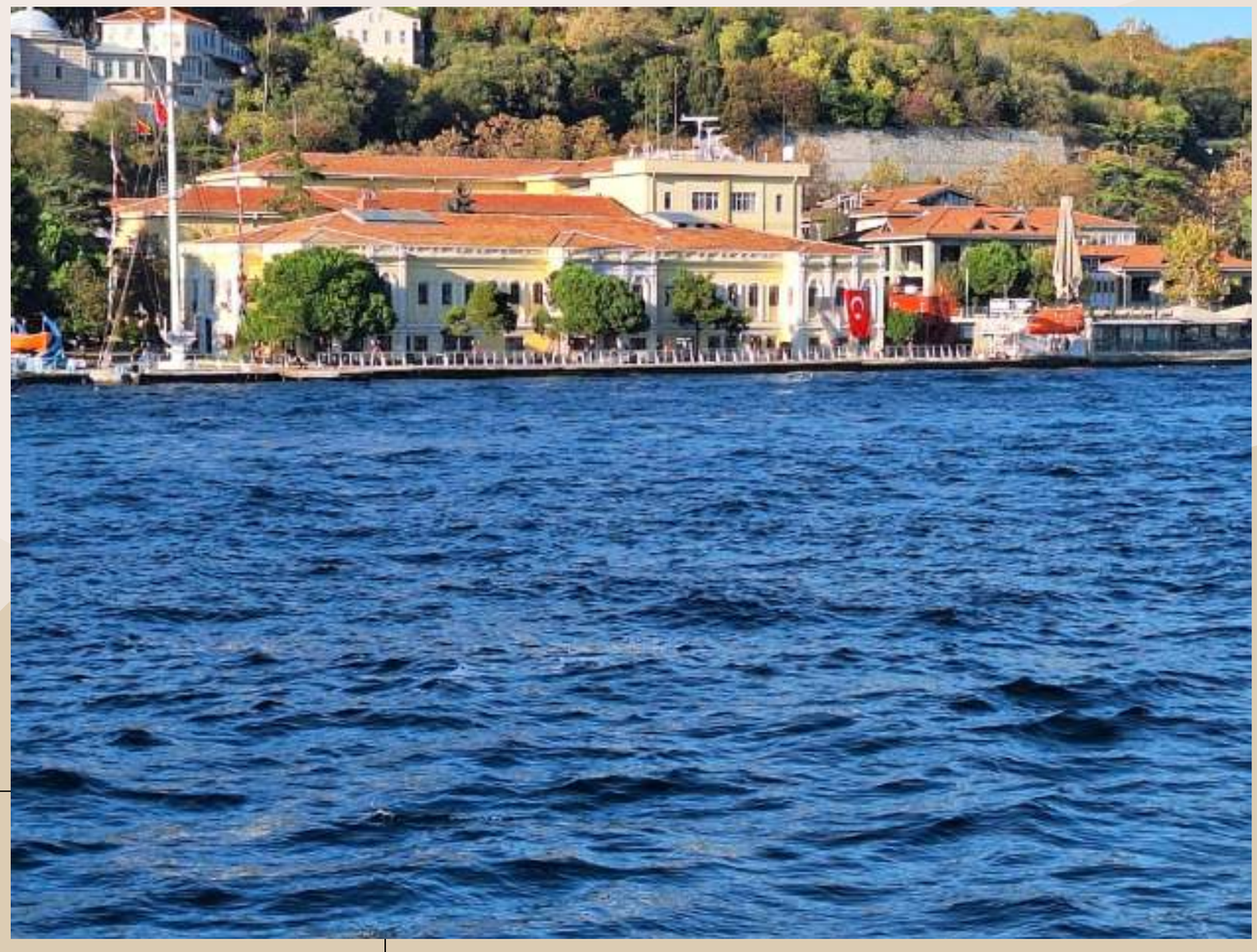
Oglindire, emoție, tronul sultanului, singur, în centrul camerei, restul la depărtare pe jos sau pe canapele… relaxare

Farul, turnul văzut de pe mare

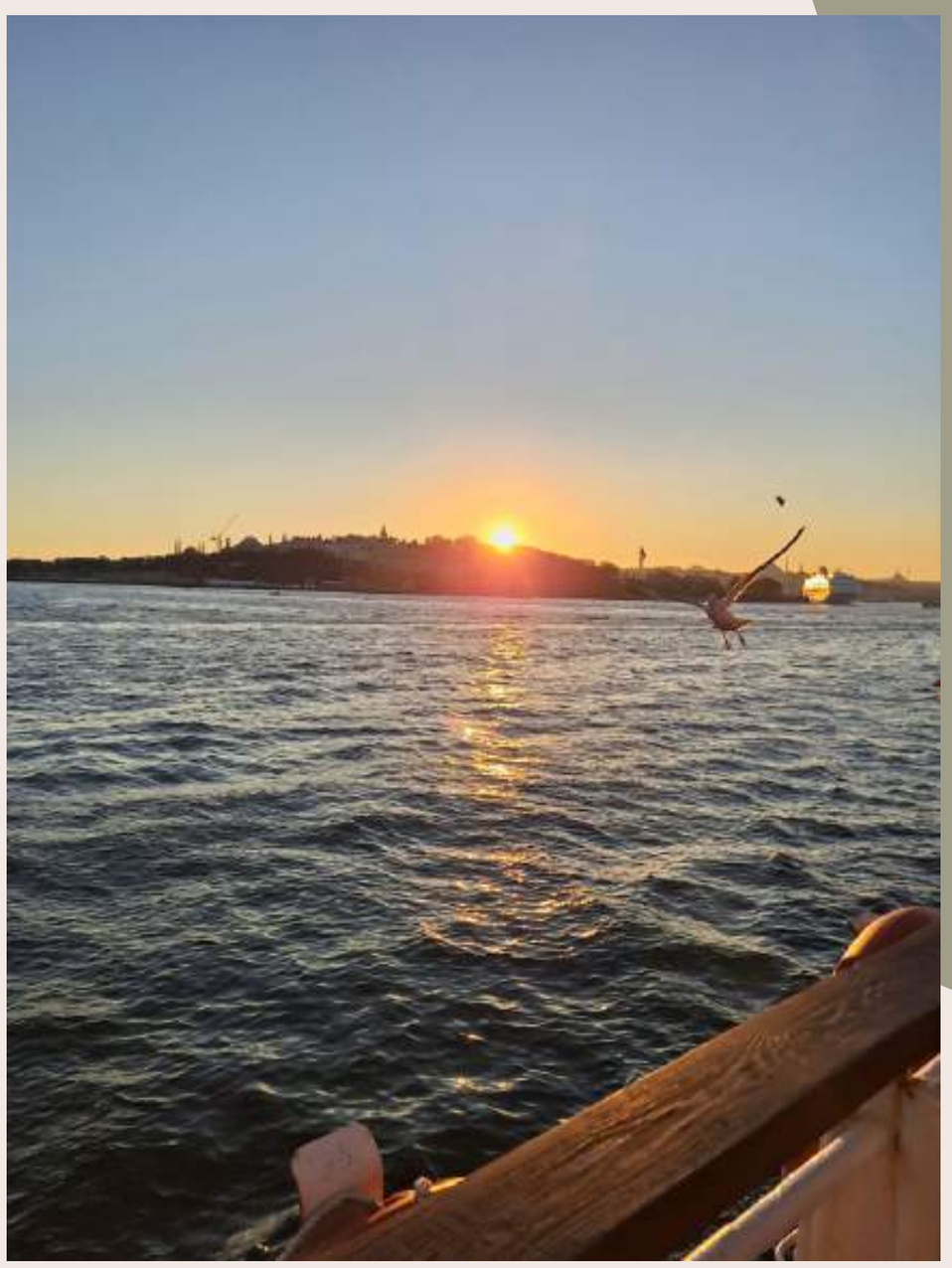
Vile, conace străvechi, azi studiouri de film…

Selfie, pe străduțele pline de istorie, la locantă

Apusul meu e totuși răsărit…

Neplăcerile punții, cu Iona pe Bosfor

Corturile folosite în timpul invaziilor hoardelor

Părem puii ploii, la muzeul islamului

Emoția creației, punctul capătă rotire…

Și stingerea universului…

Moscheea din cel mai înalt punct din oraș

Avem cu noi, o poveste despre baltag, simbol al vieții și al morții, o armă

La pas pe sub bolți și arome

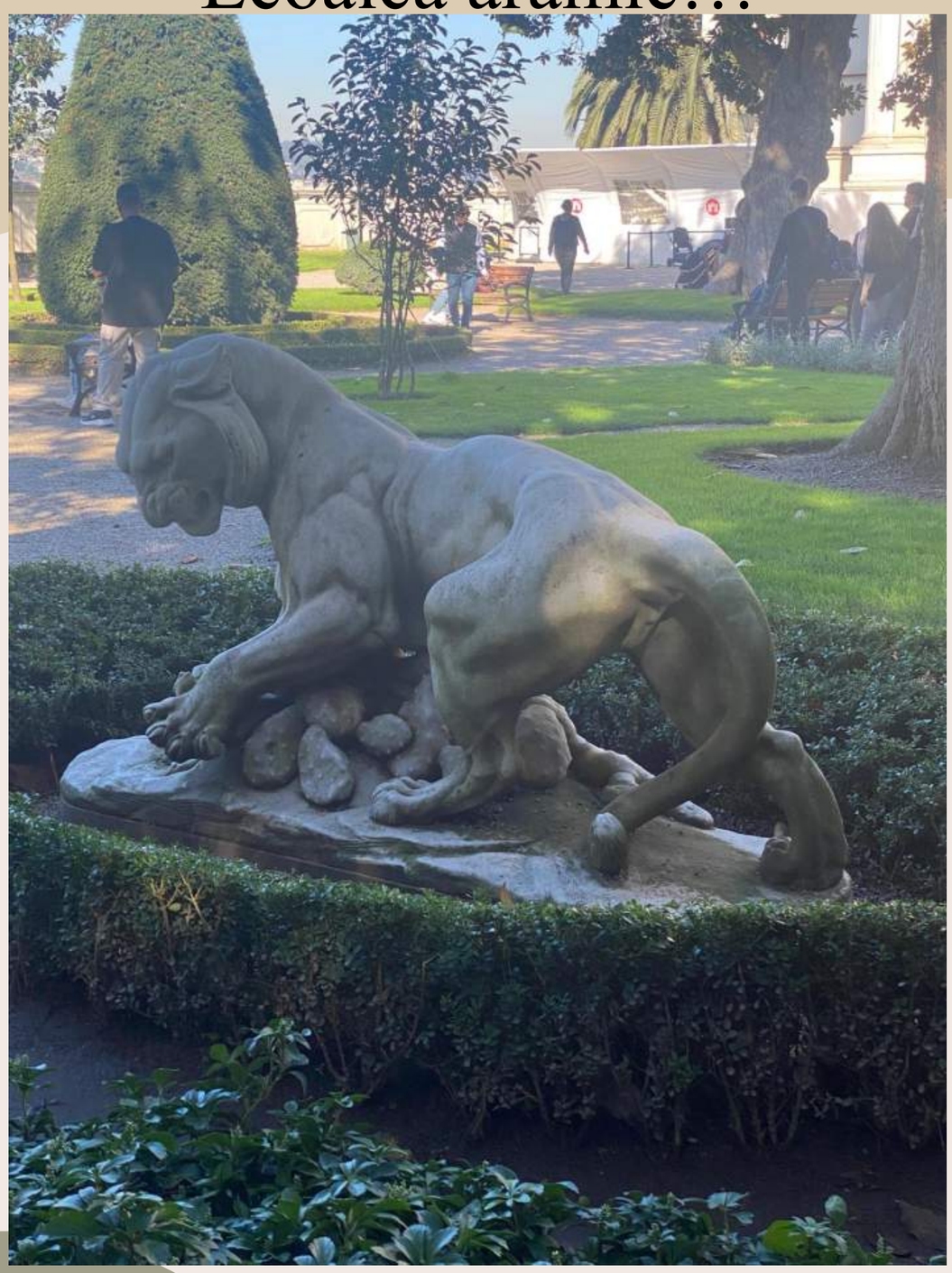
Vechi, nou, modern, pisici..

Leoaică, tânără iubirea…

Leoaică arămie…

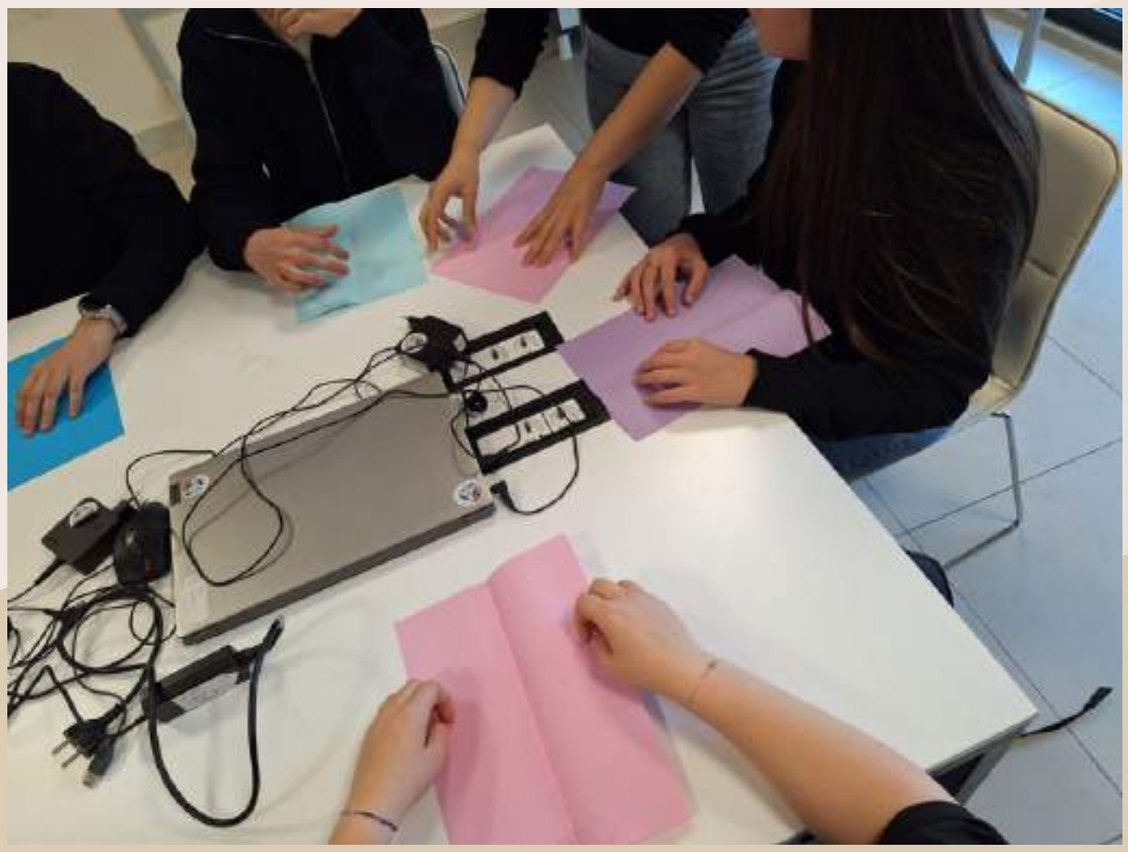
Nu doar despre matematică, ci și despre excelență…

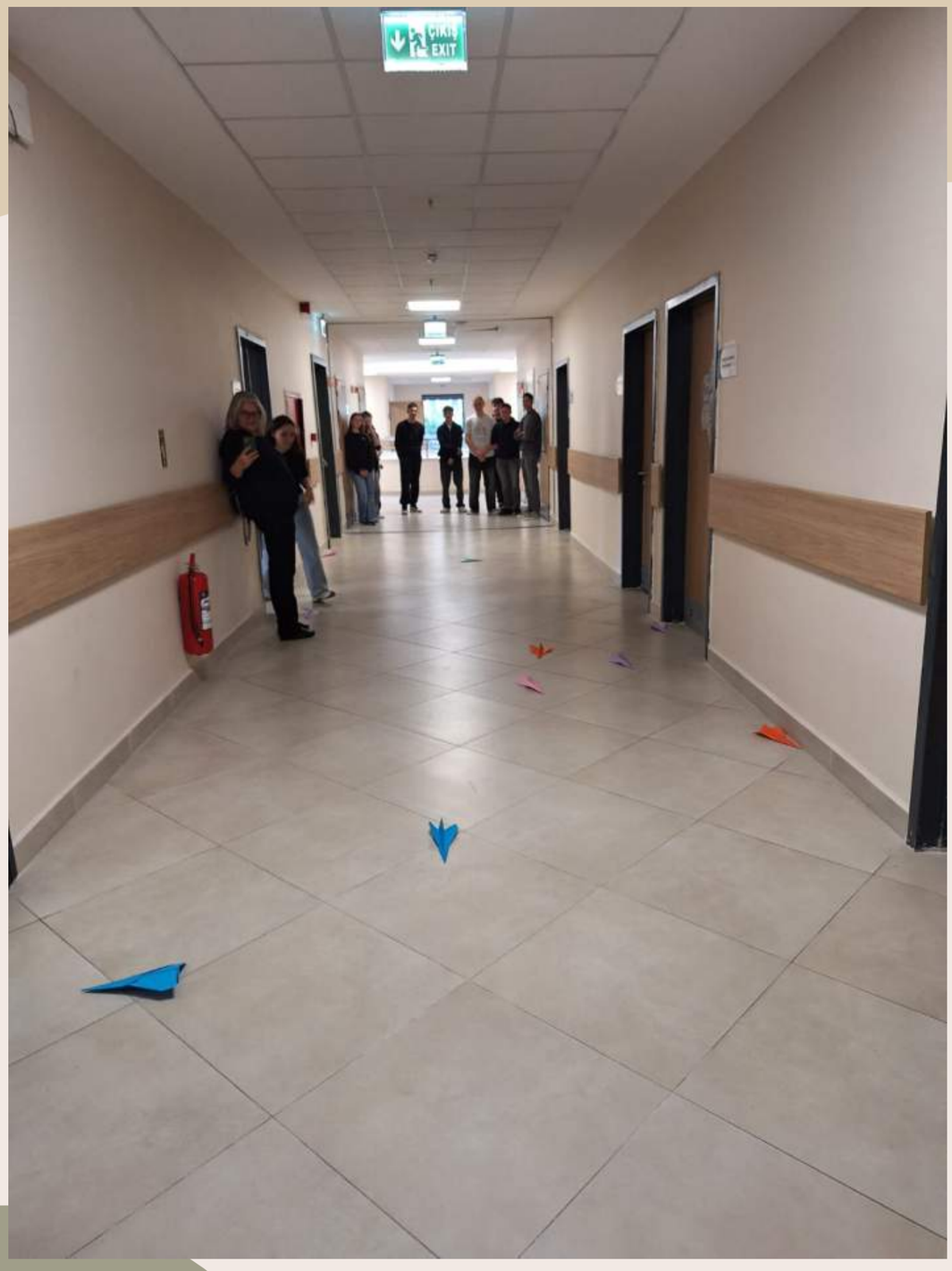
Competențe transcurriculare

O tehnică nouă de pliere a avionului

Concurs de zbor…

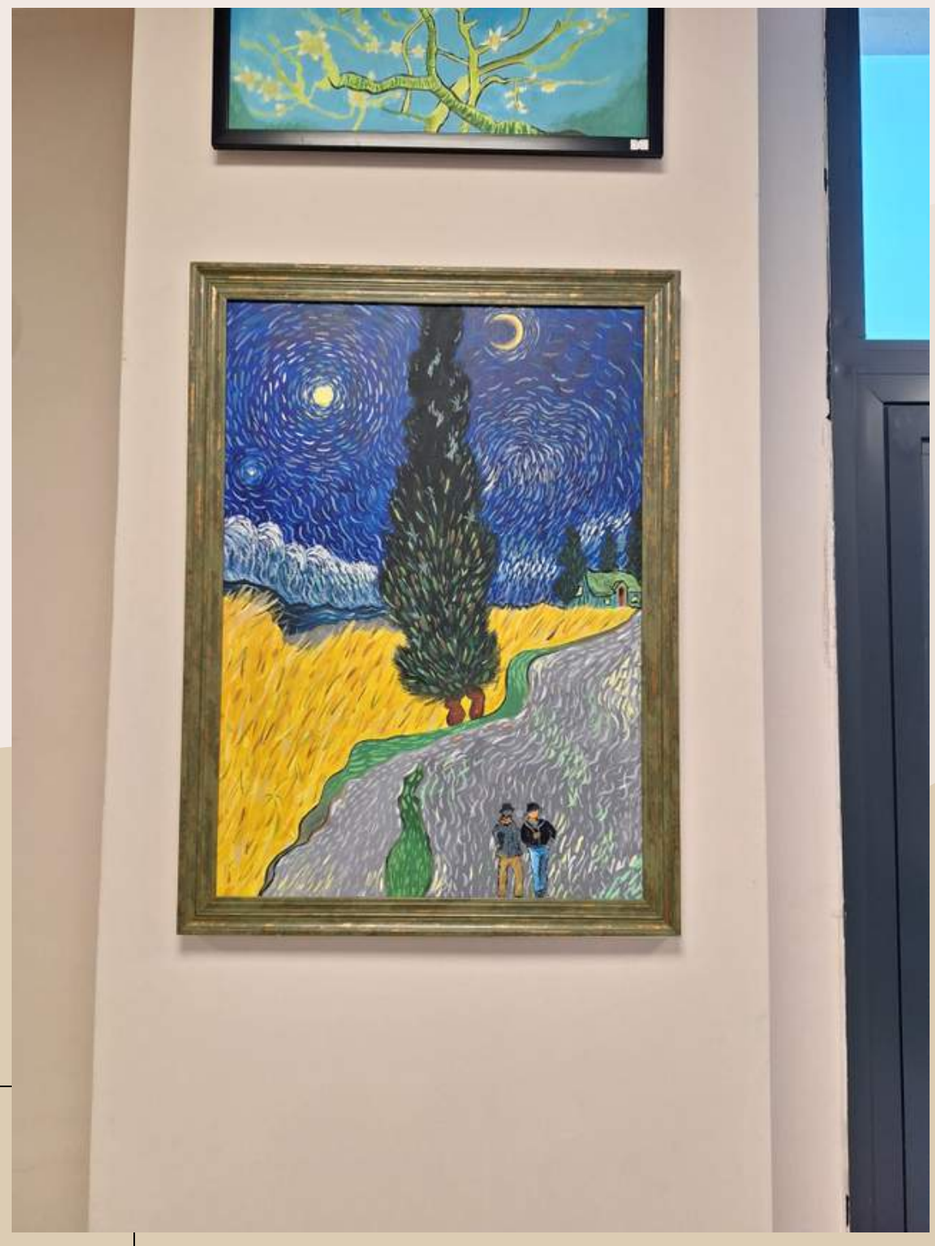
Biblioteca, spațiu de studiu individual, modern

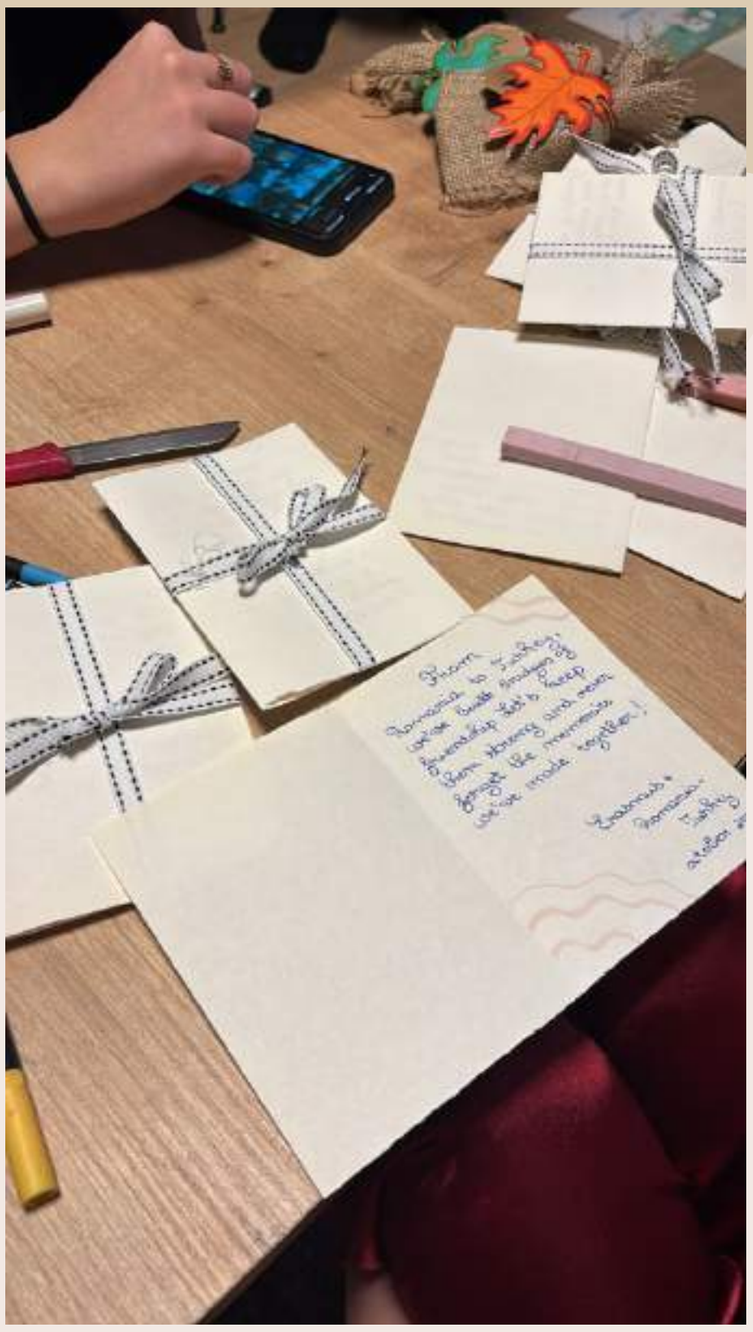
Spațiu virtual, în lumea șahului

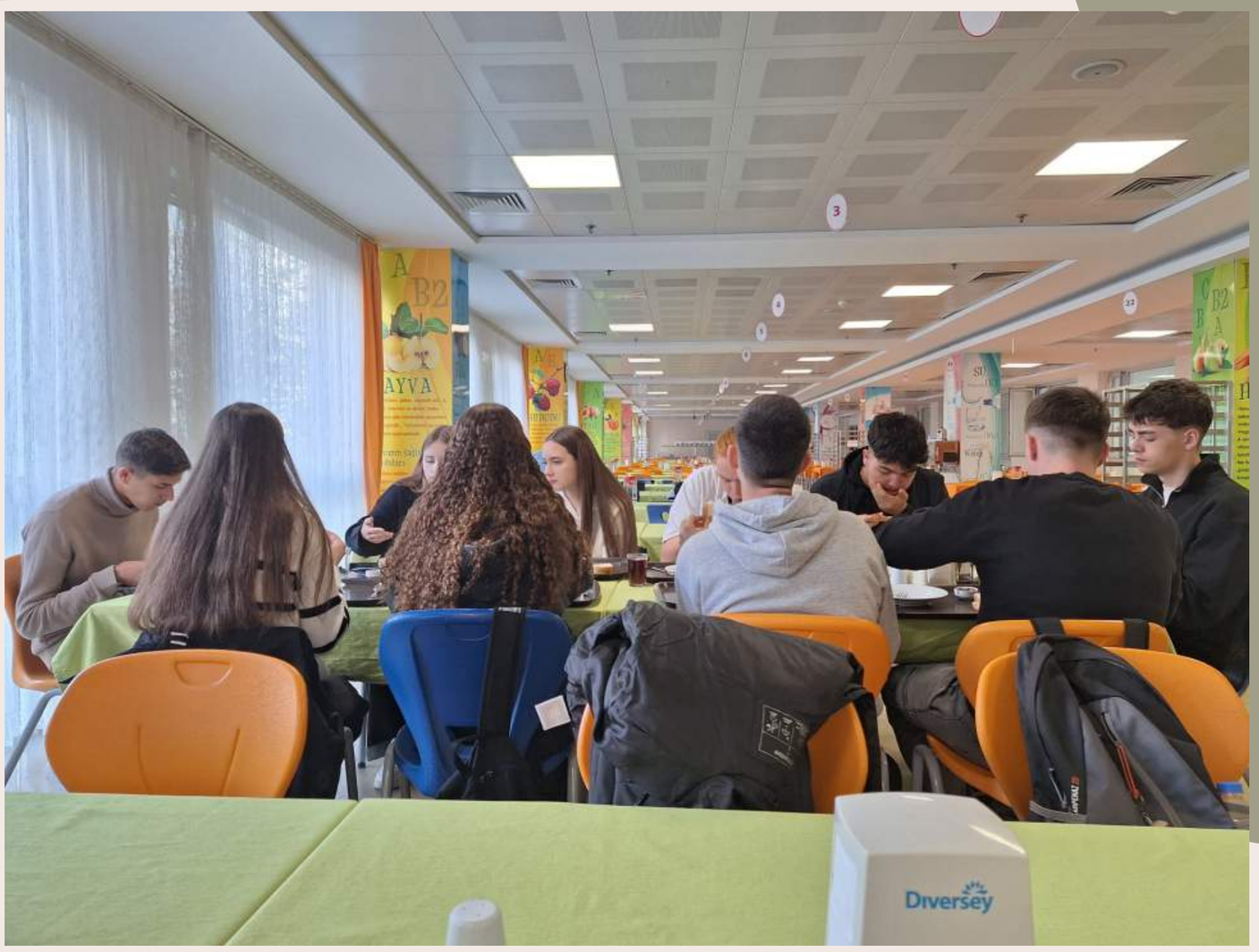
Admirăm tehnici de lucru și învățăm…

Lăsăm scrisori, ca semn de prietenie

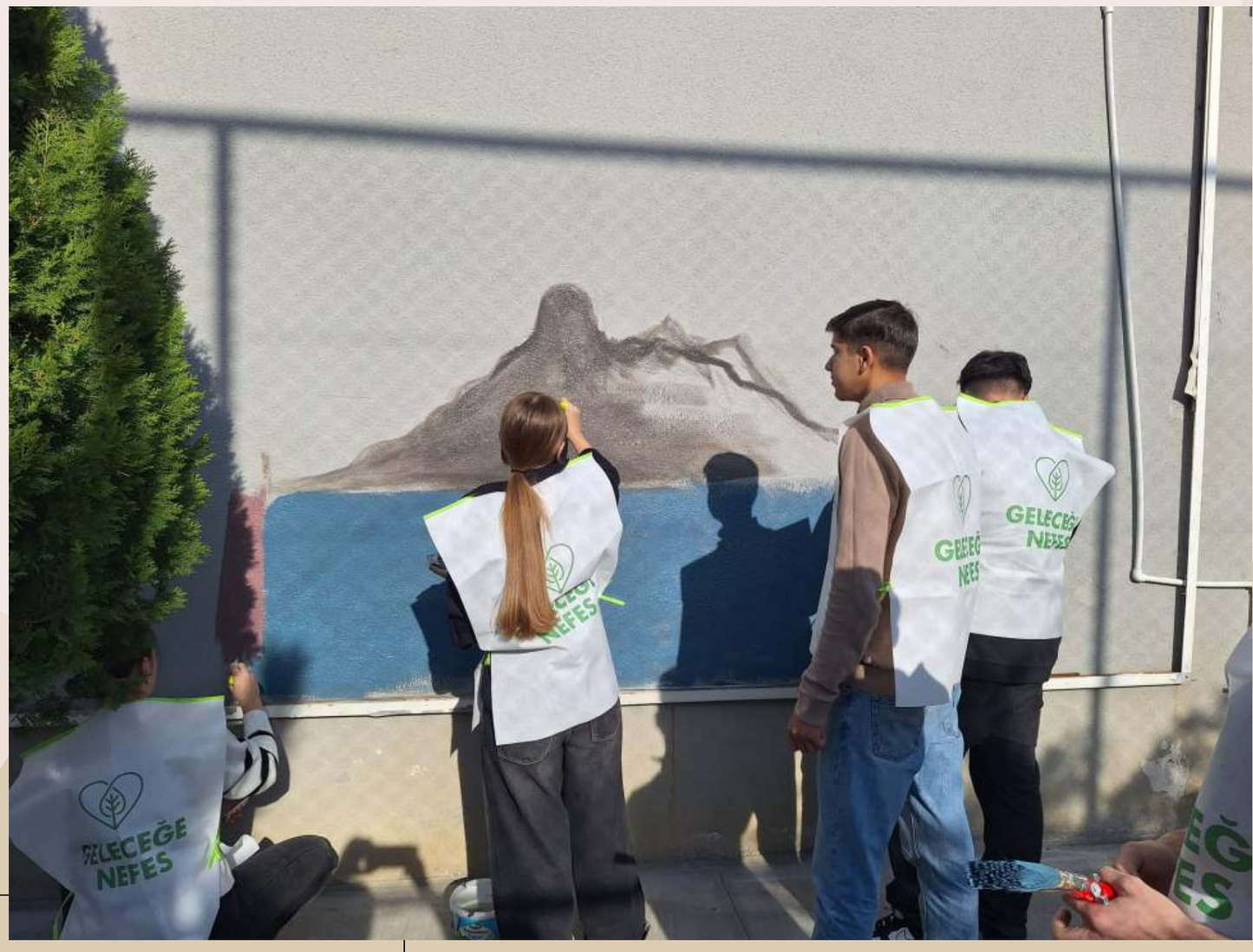
La cantină, noțiuni bio-chimice

Mulțumim pentru ceai

Când muntele se numește munte…

Munca de echipă…

Miuța, într-o echipă

Amprenta noastră

Profesori..

Daruri…

Nici nu pot nimic să spun, pe curând sau rămas-bun…

Nu a fost nimic, decât un strop de veșnicie…

iStock
Credit: keladawy
Editorial use only

Redacție

Coordonator:
prof. Mirela Laurențiu
Responsabil tehnoredactare:
prof. Mirela Laurențiu
Responsabil ISSN:
bibliotecar Anca Țepeluș
Redactorii: elevii: Dandu Bianca, Mureșan Darius-Petrian, Nistor Georgiana, Bartis Nadia, Barbu Ștefan-Lucian

ISSN2602-0769,
ISSN-L 2602-0769